NEZBEDŮV HUMOR

1

Knihovnička dětského časopisu Nezbeda

Nezbedův humor

1

Nezbedův humor 1
Knihovnička dětského časopisu Nezbeda
ISBN: 978-80-906165-8-5

Ptá se babička vnoučete:
„Tak co, Fanoušku, chodíš rád do školy?“
„Chodím, babičko. A ze školy taky. Akorát to mezi tím mě nebaví.“

„Řekni mi, Jirko,“ povídá vyčítavě maminka, „proč se zrovna kamarádíš s tím Kájou. Vždyť je to nejhorší žák ve třídě. Co se ti na něm tak líbí?“
„No právě to, že je nejhorší. Kdybychom ho tam neměli, tak bych to byl já.“

„Tak jsme si teď probrali všechna domácí zvířata. O kterém z nich si myslíte, že je nejužitečnější?“
„Hovězí dobytek.“
„A proč?“
„Protože se z něho dá zužitkovat mléko, maso, kosti, kůže a jméno.“

„Soustřeďte se... A řekněte mi, ale podrobně, jak se vyvíjela těžba ropy ve Spojených státech!“
„Rok 1572 – nic, rok 1573 – nic...“

„Co ti řekl soused za to rozbité okno?“
„Mám říci i škaredá slova?“
„No to jistě ne.“
„Tak vlastně neřekl nic.“

„Mami, tenhle velký kousek dortu je pro tátu?“
„Ne, ten je pro tebe.“
„Takový mrňavý?“

„Michale, napsal jsi velice hezkou slohovou práci, ale řekni mi, proč jsi ji nedokončil?“
„Hm, tatínek už neměl víc času.“

„Míšo, ty višně jsou nějaké divné. Jestlipak jsi je umyla?“
„Ano, a dokonce i mýdlem.“

Přiběhne Pavlík k mamince a brečí.
„Co se ti stalo?“
„Tatínek se uhodil kladívkem do prstu.“
„A ty proto pláčeš?“
„No, já jsem se původně smál…“

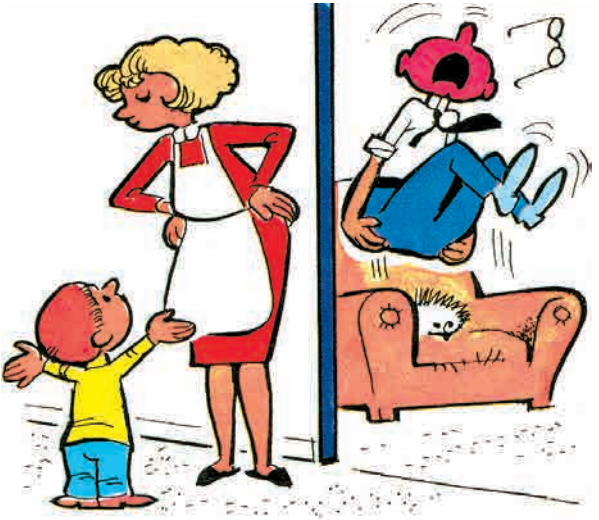
Chlapec jede poprvé vlakem. Vlak vjíždí do tunelu a spolucestující chce hocha postrašit: „Pozor, teď jedeme do pekla!“
Chlapce to nevyvedlo z míry a klidně odpoví: „Nevadí, já mám i zpáteční jízdenku.“

Dva misionáři se vrátili domů z cesty po zemi kanibalů. Představený se jich ptá:
„A změnili se alespoň trochu?“
„Ano. Nyní už v pátek jí jenom rybáře.“

„Hádej, tatínku, který vlak má největší zpoždění?“
„To opravdu nevím.“
„Ten, který jsi mi předloni slíbil k Vánocům.“

Povídá zubní lékařka Karlíkovi:
„Nemusíš ta ústa tolik otvírat.“
„Vždyť jste mi říkala, že musíte do úst s kleštičkami.“
„To musím, ale já zůstanu venku.“

Ve škole psali písemku na téma: Jak jsem strávil vánoční prázdniny.
Honza byl první hotov. Napsal: Děkuji, výborně.

Mami, dostal jsem od kamaráda malého ježečka. Určitě se ti bude líbit.

Do knihkupectví vstoupí žena a táže se prodavačky:
„Mám nemocného muže. Měla byste pro něj nějakou knížku?“
„Myslíte modlitební?“
„Ale ne, tak zlé to s mým manželem zase není.“

Napomíná maminka syna:
„Drmolíš modlitbu tak, že ti nerozumím ani jediné slovo.“
„Vždyť nemusíš, mami. Já se přece modlím k Pánu Bohu a ne k tobě.“

„Tati, já jsem si vyrobil housle a docela sám.“
„Ty jsi ale šikovný kluk. A kde jsi vzal struny?“
„Vytáhl jsem je z piána.“

Přišel dědeček na návštěvu a viděl, jak si vnuci hrají na indiány.
„Mohu si s vámi taky zahrát?“
„Ale, dědo, tebe nemůžeme potřebovat. Ty už jsi skalpovaný.“

Starosta obce se jde podívat, jak to vypadá v místní škole. Neohlášen kráčí po chodbě a vidí, že v rohu za dveřmi třídy stojí tři kluci.
„Co tu děláte?“ uhodí na ně.
„My jsme, prosím, na hanbě,“ špitne ten první.
„A co jste provedli?“
První se chvíli ošívá, ale pak přizná:
„Já jsem, prosím, vyhodil ze dveří mandarinku.“
„No, to je moc pěkné,“ rozzlobí se starosta. „A co ty?“ zeptá se druhého.
„Já jsem, prosím, hodil mandarinku na zem,“ souká ze sebe kajícně druhý.
Starosta ukáže prstem na třetího. „Ty jsi taky házel?“
„Ne,“ špitne ten třetí. „Mně kluci, prosím, říkají Mandarinka.“

„Rozhodl jsem se, že už nikdy nebudu uzavírat sázky.“
„Ty? Nevěřím!“
„Nevěříš? Tak se se mnou vsaď!“

„Proč máš tak špinavý kapesník?“
„Před chvílí jsem si utíral tvář.“
„A od čeho máš tvář tak špinavou?“
„No přece od kapesníku.“

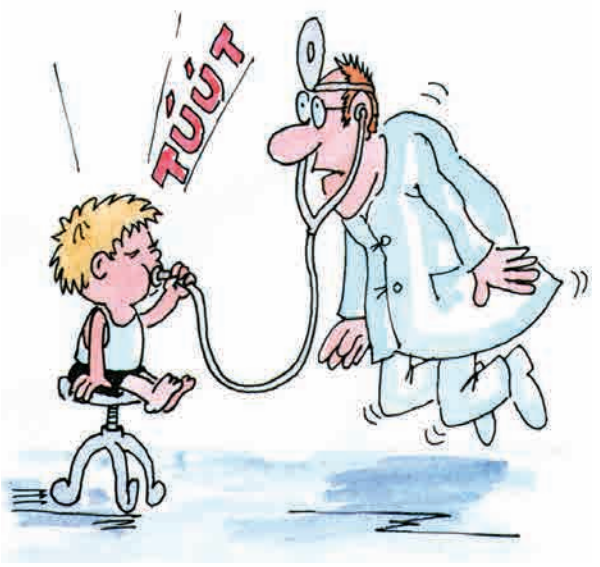
„Váš syn je velmi slabý v zeměpise.“
„To nevadí, my stejně nikam nejezdíme.“

„Dokud nenapíšeš úkoly, nedostaneš večeři.“
„A co je k večeři?“

„Jdi se umýt, přijde k nám návštěva.“
„A co když nepřijde?

Otec se vydá za panem učitelem, protože syn doma tvrdí, že si na něho učitel zasedl.
„Pročpak nemáte rád mého syna a zasedl jste si na něho?“
„Ale prosím vás!“ řekne užasle učitel. „Jen se přesvědčte sám...“ A zavolá k sobě žáka. „Kolik je třikrát šest?“
„Vidíš, tati? Už si zase začíná!“

„Tak velký kluk a ještě chceš dětský lístek?“
„Tak mi dejte dospělácký a netykejte mi.“

„Spadla nám do mléka myš, už jsi ji vyndal?“
„Ne, hodil jsem za ní kočku.“

„Víš, co je kamzík?“
„To je taková hloupá ryba.“
„Ale vždyť skáče po horách.“
„Tak vidíš, jak je hloupá.“

„Dejte mi lístek na vlak za deset korun.“
„A kam to má být.“
„No, ukažte mi jich pár a já už si vyberu.“

Vyvěsil tramp na svou chajdu oznámení: Prodám kytaru.
A na vedlejší boudě se objevil nápis: Sláva!

Šel novopečený tramp nočním lesem. Všude tma, ticho a najednou v křoví něco zapraská. A trampík zmužile zařve: „Kolik je vás? Nás je sedm!“

Potká tramp trampa, který na provázku vleče kozu.
„Kam ji táhneš?“
„Na osadu.“
„Proč?“
„Budeme ji mít u sebe v boudě a každé ráno si ji podojíme.“
„No dobře, ale ten smrad!“
„Dyť ona si zvykne.“

Ptá se malá Alenka paní, která bydlí vedle v paneláku:
„A nevadí vám, že každý večer hraji na piano?“
„No, abych pravdu řekla, trochu mi to vadí...“
„Tak si, prosím vás, stěžujte mamince!“

Přijde pán na dvorek, kde si hraje malá holčička a ptá se jí: „Kdepak je tvůj tatínek? Potřebuji s ním mluvit.“
„Tak jděte do chlíva, on tam krmí prasata. Poznáte ho hned, má na hlavě čepici.“

Pobrukuje si tramp nad kytarou a pak se zeptá kamaráda:
„Jak se ti líbí tahle moje nová písnička?“
„To máš těžký,“ odpoví kamarád, „když ty jsi o moc větší a silnější než já.“

Kněz na konci kázání řekl: „A příští neděli budeme mluvit o lhaní. Připravte se na to tak, že si přečtete sedmnáctou kapitolu Markova evangelia.“
Další neděli se zeptal: „Kdo si přečetl sedmnáctou kapitolu Markova evangelia?“
Několik farníků zvedlo ruku.
„Vidím, že na téma lži budu mluvit oprávněně. Markovo evangelium má totiž jen šestnáct kapitol.“

Pan katecheta nabádal nejmenší děti k poslušnosti slovy: „Neposlušnost se nevyplácí. Vezměte si například pohádku o Koblížkovi. Koblížek byl neposlušný, utekl a sežrala ho liška.“
„A kdyby byl poslušný, tak by ho zbaštil dědeček a to ještě dřív,“ protestoval Tomášek.

„Tati, já už ten míč nechci, je nehodný.“
„A copak provedl, že je nehodný?“
„Rozbil okno.“

„Naše učitelka ví všechno.“
„Tak se jí zeptej, kde jsem nechal papuče.“

Ve vlaku cestuje mladík a čte Bibli. Najednou vykřikne: „Hospodin je borec, převedl Izraelity Rudým mořem!“
Spolucestující ho schladí: „Co je na tom zázračného, vždyť tam bylo jen dvacet centimetrů vody.“
Mladík čte dál a po chvilce opět zvolá: „Hospodin je borec, utopil Egypťany ve dvaceti centimetrech vody!“

Přilétne duše do nebe a moc se směje.
„Proč se směješ?“ ptají se andělé.
„Podívejte se dolů, oni mě ještě operují.“

„Co hledáš?“
„Konec klubka.“
„Ten nenajdeš, ten jsem před chvílí ustřihl.“

To není možné, teď tu ty brusle byly...

Malý Luboš je na koncertě a nejvíc se mu líbí basista, který jezdí smyčcem sem a tam. Povídá sestře: „Lenko, budeme tady tak dlouho, dokud tu kisňu nepřeřízne.“

Paní katechetka chtěla dětem vysvětlit, co je to zázrak. Zeptala se: „Když pokrývač spadne ze střechy a nic se mu nestane, co je to?“
„Náhoda,“ odpověděl Karlík.
„A když druhý den zase spadne ze střechy a opět se mu nic nestane, co to je?“
„Štěstí,“ odpověděl Karlík.
„A když i třetí den spadne ze střechy a zase se mu nic nestane, co to je?“
„Zvyk,“ odpověděl Karlík.

„Děvče, kolik je ti let?“
„Čtyři.“
„Ale vždyť jsi menší než můj deštník.“
„A kolik je vašemu deštníku let?“

Povídá ráno maminka tatínkovi: „Ne aby ses dneska v práci tak dlouho zdržoval. Budou nám k večeru betonovat schody do domu.“
Samozřejmě, že se zdržel, ale před domem si vzpomněl, co mu maminka ráno říkala, zul si boty a domů se vyšplhal po zábradlí.
„Tak přece jsem se domů dostal,“ povídá vítězoslavně mamince.
„Hm, měl jsi štěstí, schody nechali na zítra, dneska natírali zábradlí.“

„Tak kolik jsi chytil ryb?“
„Ještě jednu a budu mít první.“

Povídá Evička mamince v hračkářství:
„Mami, já chci tu velkou pannu, co pořád zívá.“
„To nejde, to je přece slečna prodavačka.“

„Mami, stvořil Pán Bůh skutečně všechno na světě?“
„Jistě.“
„I tetu Zuzanu?“
„Ovšemže.“
„Ten se musel ale nasmát, když ji dokončil.“

„Co maluješ?“
„Oheň.“
„A kde jsou plameny?“
„Ty jsou ještě v tužce.“

Křesťana ve starém Římě honí lev. Křesťan letí ulicemi, pak vyběhne ven branou a vběhne do lesa. Tam kličkuje mezi stromy. Nakonec je mu jasné, že neunikne. Lev ho dohání. A tak v zoufalství padne na kolena .
„Bože můj,“ úpěnlivě se modlí, „učiň z tohoto lva křesťana.“
V tu chvíli padne na kolena lev a modlí se: „Děkuji ti, Bože, za stravu, kterou teď budu z tvé milosti požívat...“

Když byl Horymír odsouzen, řekl si o poslední přání – projížďku na Šemíkovi.
Přivedli tedy koně, Horymír na něj vyskočil a rozjeli se po nádvoří Vyšehradu.
Po chvilce se Horymír sklonil a začal něco šeptat Šemíkovi do ucha. Kůň pohodil hlavou a odfrkl: „Nemluvte za jízdy s řidičem!“

Otec devíti dětí vzpomínal, jak se postupem doby a zkušenostmi měnil: „Když náš prvorozený dostal kašel a začal kýchat, volal jsem pohotovost. Když ten poslední spolknul desetník, jenom jsem podotkl, že mu to strhnu z kapesného."

V kostele při kázání chce kněz zjistit zbožnost svých farníků: „Povstaňte, chcete-li do nebe!"
Věřící všichni povstali, až na jednoho muže v první lavici.
„Vy nechcete do nebe?" ptá se udiveně kazatel.
„Až umřu, tak ano," odvětil muž. „Ale vy jste to řekl tak, že jsem si myslel, že se jede hned teď."

V kupé pro kuřáky se nový spolucestující zeptal starostlivě: „Promiňte, nebude vám vadit, když nebudu kouřit?"

Promiňte, dámy, spadly mi tam kontaktní čočky...

Dva trampové narazí v horách na důlní jámu.
„Co myslíš, jak je hluboká?“ ptá se jeden.
„Nevím, hodíme tam kámen a budeme poslouchat, kdy dopadne na dno.“
Hodí do jámy kámen a poslouchají, ale nic se neozývá. Najdou tedy větší a zkouší to znova. Zase nic. Opodál zahlédnou železniční pražec. Každý ho uchopí za jeden konec a s vypětím všech sil ho hodí do šachty. Jak tak čekají na dopad, najednou kolem nich proletí koza a skočí do jámy. Oba trampové hledí vyjeveně po sobě, když vtom se objeví muž a ptá se: „Neviděli jste tu někde kozu?“
„Jo, viděli,“ povídá jeden, „právě skočila do tý jámy.“
„No, tak to nemohla být moje koza,“ praví muž, „ta moje byla přivázaná k železničnímu pražci.“

Z paluby luxusní osobní lodi je vidět křičícího a zoufale mávajícího vousatého muže na malém ostrůvku.
„Kdo je to?“ ptá se jeden cestující kapitána.
„Nemám tušení. Ale každý rok, když tudy proplouváme, takhle šílí.“

Pepík byl na návštěvě u babičky a protože moc zlobil, zavřela ho za trest do kurníku.
„Zavřít mě můžeš, babi,“ volá ze svého vězení, „ale vajíčka ti snášet nebudu!“

Potká šnek šneka, který je velmi polámaný, samá boule a modřina, každé oko zahnuté jinam.
„Co se ti to stalo?“
„Škoda řeči. Šinu si to takhle po stráni dolů po nádherně rovné pěšince, pořádně to rozjedu a vtom přede mnou vyrostla houba.“

Přišel pán k zubaři a když uslyšel, že se bolavý zub musí vytrhnout, roztřásl se strachy.
Lékař mu na uklidněnou nalil pořádnou sklenku koňaku.
„Tak co, už je po strachu?“ ptá se pacienta po chvíli.
„Je to výborné,“ zahlaholí pacient, „už se ani trochu nebojím! Jen ať se mi někdo opováží sáhnout do pusy!“

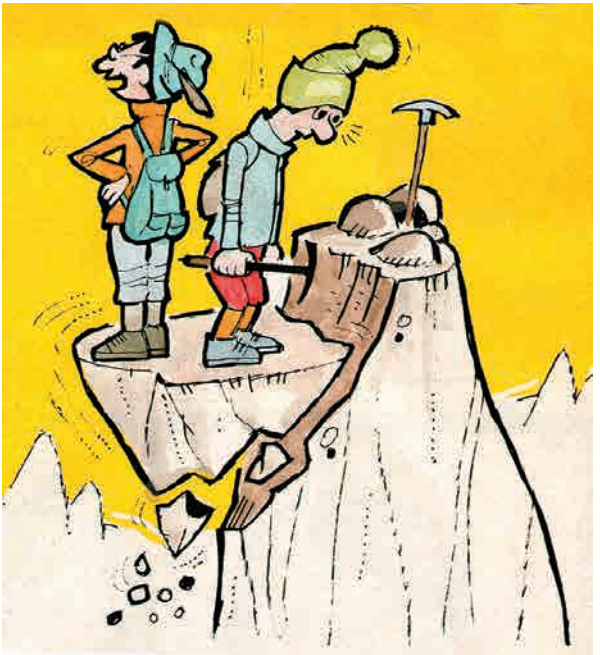
„Jak funguje mozek?“
„Mozek? Dej mi pokoj, teď mám v hlavě úplně něco jiného...“

„Dneska jsem si tu pětku, paní učitelko, opravdu nezasloužil.“
„Já vím, Fanoušku, ale horší známky už nemáme.“

Učitelka se zlobí: „To už je potřetí, co tento týden nemáš udělaný domácí úkol. Co tomu bude říkat tatínek?“
„Prosím, on s tím taky nemůže hnout.“

Maminka přiběhla rozčílená do obchodu.
„Před chvílí jsem poslala kluka pro kilo švestek a když jsem je převážila, bylo jich jen třičtvrtě kila. Máte špatnou váhu.“
„Měla byste si, paní, raději převážit syna.“

Malíř vymaloval kostel a pan farář se zálibou pozoruje dokončené dílo. Najednou ustrne.
„Vy jste namaloval andělovi na ruce šest prstů! Už jste někdy viděl anděla se šesti prsty?!“
„A vy jste snad viděl někdy anděla s pěti prsty?“ odseknul malíř.

To je tak krásný výhled, až mám pocit,
že se se mnou země pohnula.

„O čem přemýšlíš?“
„O tom, jak to měli žáci dříve ve škole lehčí. Třeba za vlády Karla IV. – dějepis končil na straně osmnáct.“

Ve výletní venkovské restauraci pobíhá kolem stolu kuře a loudí. Host se zlobí. Pak vybuchne: „Jdi pryč, nebo si tě objednám.“

„Taky ti vichřice poškodila stodolu?“
„To nevím, já jsem ji ještě nenašel.“

„Jano, už jsi našla tu dvacetikorunu?“ ptá se maminka.
„On ji našel Tomáš.“
„A co tady pořád hledáš?“
„Tomáše.“

Baví se dvě duše v ráji:
„Jaká byla poslední věta, kterou jsi slyšel na zemi?“
„Byl to hlas mé ženy. Říkala mi, že když ji na chvilku pustím k volantu, budu úplný anděl.“

Přijde host do restaurace a poručí si divokou kachnu.
Vrchní mu odpoví: „Divokou kachnu nemáme. Máme jen domácí, ale pro vás ji můžeme rozzuřit.“

„Tati, umíš se podepsat se zavřenýma očima?“
„Jistě.“
„Tak mi podepiš žákovskou knížku.“

„Jak bys mohl dokázat, že je země kulatá?“
„Já jsem to nikdy netvrdil.“

Zraněný řidič, jehož vyprostili z auta, přichází k vědomí a ptá se sestřičky, která se nad ním sklání:
„Kde to jsem?“
„Číslo sto šedesát,“ odpoví sestřička.
„A prosím vás, to je nemocniční pokoj nebo cela?“

Trumfují se dva majitelé psů, jaké mají chytré psy:
„Ten můj, když se vrací domů, tak zazvoní u dveří na zvonek.“
„To můj nedělá, otevře si dveře klíčkem.“

„Vrátili se z lovu všichni?“
„Všichni.“
„Opravdu nikdo nechybí?“
„Nikdo.“
„Tak to jsem přece jen střelil jelena.“

Ptá se turista:
„Prosím vás, jak se dostanu nejrychleji k té horní salaši?“
„Když za vámi pustím našeho psa...“

Dav lidí se shromáždil kolem trabantu, jehož celý vnitřní prostor byl vyplněn bernardýnem. Jeden z přihlížejících prohodil: „Asi ho tam dali ještě jako štěně.“

„Pane kapitáne, co se stane, když narazíme na ledovec?“
„Ledovec popluje dál, jakoby se nic nestalo.“

Bavili se dva trampové:
„Tak mám žízeň, že bych se o ni mohl opřít.“
„Tak tu počkej chvíli, skočím ti do studánky pro vodu.“
„Ty asi špatně slyšíš. Kdo tady mluvil o umývání.“

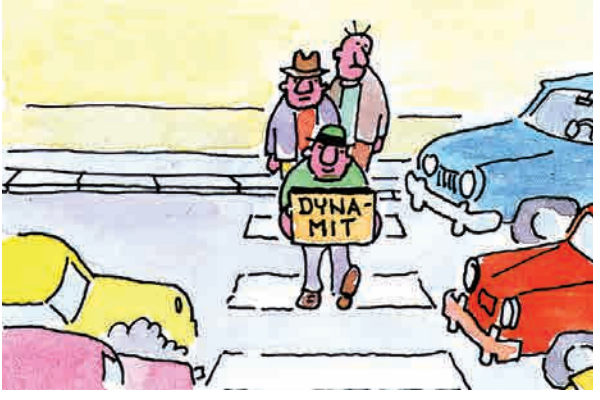
„Co jsi včera dělal?“
„Hrál jsem s bratrem karty.“
„Ty máš bráchu?“
„Ne, proč?“

Martina byla v nemocnici, kde jí operovali slepé střevo. První den je ve škole a spolužáci se jí ptají: „Tak co, už vidí dobře?“

Jozífek přišel do školy s velikou boulí na čele. Paní učitelka se ho ptá: „Bodla tě vosa?“
Jozífek na to: „Nestačila, táta ji zabil pokličkou.“

Slon šlápl na hada. Omlouval se mu:
„Promiň, zdá se mi, že jsem ti šlápl na nohu.“
„Víš přece, že hadi nemají nohy,“ odpověděl had, pokrčil rameny a odešel.

Městský chlapeček a venkovská holčička pozorují krávy na pastvě. Po chvíli povídá hoch: „Tak všemu rozumím, ale pořád ještě nedovedu pochopit, jak takovéhle velké zvíře se umí přesně trefit do láhve na mléko."

Je večer. Otec čte detektivku. Tu k němu přistoupí jeho syn.
„Co chceš?" ptá se otec, aniž zvedne oči od čtení.
„Dvacetikorunu zítra na kino. Nebo ti řeknu, kdo je pachatelem."

Do patentního úřadu přišel muž a chtěl přihlásit svoji mucholapku.
„Hm," odtušil úředník, „mucholapku? To není žádná novinka."
„Ta moje ano," vysvětluje vynálezce pyšně. „Je z betonu a je u mě na zahradě. Jakmile vleze moucha do otvoru, musí dlouhou chodbou dolů a pak za roh. Nato přijdou schody, pak dlouhá chodba, pak zas roh a..."
„Já vím," přerušil ho úředník, „pak zase přijdou schody dolů."
„Vidíte," opravil ho vynálezce, „to si moucha myslí taky. Ale tentokrát nepřijdou žádné schody, ale hluboká šachta. Moucha se zřítí dolů a rozplácne se na podlaze."

Americké děti si měly vymyslet pohádku. Jedna milionářská dceruška začala takto: „Byla jednou jedna hrozně chudá rodina. Tatínek byl chudý, maminka byla chudá, děti byly chudobné, komorník byl chudobný, kuchař byl chudý, zahradník byl chudý a šofér byl taky chudý."

Dal bych si něco ostřejšího.

Pepík šel za včelařem pro med. Včelař mu nalil plný hrnec medu a povídá:
„Kde máš peníze, chlapče?“
„Maminka mi je dala do toho hrnce.“

Syn se ptá otce: „Tatínku, jestlipak víš, kolik je zubní pasty v jedné tubě?“
„No, to nevím.“
„Tři metry šedesát.“

Jirka prosil maminku, aby mu dala peníze na nový sešit.
„Ta škola stojí ale peněz.“
„No vidíš, mami, a to se moc neučím.“

V hudební výchově:
„Marku, vyjmenuj nám některé bicí nástroje.“
„Rákoska, vařečka, řemen.“

„Mohl jsem mít Felícii za sto korun.“
„A proč jsi ji nekoupil?“
„Já jsem ji chtěl koupit, ale ten chlap, co v ní seděl, mi ji nechtěl prodat.“

Martin stojí nehybně před cukrárnou a zarputile se dívá dovnitř.
„Co tu, prosím tě, děláš?“ ptá se ho kamarád.
„Bojuju.“
„Cože?“
„Zoufale bojuju.“
„A s čím, prosím tě?“ žasne kamarád.
„S pokušením.“

Ve škole:
„Když nevíš, co je volt a ampér, dám ti něco lehčího. Jaký je mezi nimi rozdíl?“

Prý to pojede z kopce samo.
Už hodinu se to nehlo ani o píď.

Jeník jde s tatínkem kolem hračkářství a škemrá:
„Tati, kup mně tam ten provázek.“
„Jaký provázek?“
„Ten, co je přivázaný k tomu nákladáku.“

Na návštěvě:
„Máte lžíci na boty?“
„Ne, my boty nejíme.“

„Hele, viděls to někdy!“ vykřikne Péťa a ukazuje na psa, který jde přes náměstí. „Vlčák – a nese nad sebou deštník.“
„A co má být,“ říká Kája, „vždyť cedí jako z konve.“

Dva koumáci stojí na kolejích.
„To jsou ale divné schody.“
„Schody jsou v pořádku, ale to zábradlí je nějak nízko.“

„Co poskytuje ovce lidem?“
„Vlnu.“
„Dobře. A co se z vlny vyrábí? Nevíš? Pomohu ti – z čeho máš sukni?“
„Z tatínkových kalhot.“

Ve školní jídelně mají k obědu kynuté knedlíky. Během jídla objeví Jenda na talíři dva delší vlasy. Okamžitě se zvedne a jde si k okýnku stěžovat: „Paní kuchařko, to snad bude nějaký omyl. Dnes mají být k obědu kynuté a ne chlupaté knedlíky!“

V pondělí stojí sousedé u zahrádky a povídají si.
„Copak, že jste včera nebyl v kostele?“
„Nebyl. Včera jsem spal doma.“

„Co to čteš pod lavicí, Martine? Ihned mi to přines."
„Ale, paní učitelko, to není nic pro vás..."

Učitel ukazuje žákům vycpané zvíře a ptá se, co to je.
„Hranostaj lesní," ozve se Pepík z první lavice.
„Výborně. Podle čeho jsi to poznal?"
„Podle té cedulky na podstavci."

Manželé s tříletým synem se brodí přes řeku a voda je stále hlubší. Když už je voda po ramena, žena se zděsí:
„Kde je Míša?"
„Neboj se pořád, držím ho za ruku."

V hodině fyziky:
„Jak jste se právě dověděli, těleso se při teple roztahuje a při ochlazení stahuje. Uveďte příklad. No prosím."
„Třeba prázdniny. V létě jsou delší a v zimě kratší."

„Váš kluk se trefoval kamenem do mého auta."
„A trefil se?"
„Naštěstí ne."
„Tak to nebyl můj kluk."

Nový ředitel školy jde po chodbě a z jedné třídy slyší velký hluk. Vstoupí dovnitř a chytí za límec vytáhlého kluka, který nejvíc křičí. Neposlouchá jeho protesty a energicky ho vyvede na chodbu a postaví do kouta. Po chvíli zaklepe na dveře ředitelny několik žáků:
„Prosím, můžeme už jít domů?"
„Proč?"
„Asi odpadne hodina, když učitel stojí v koutě."

Pane, mohl byste nám vyhodit ten míč z autu.

V hodině přírodopisu varuje učitelka děti:
„Nikdy nelíbejte zvířata, protože tím se mohou přenášet různé nemoci. Můžete uvést příklad?“
„Má teta často líbá psa...“
„A co se stalo?“
„Pošel.“

Práší dva kluci:
„Slyšel jsi o Atlantském oceánu?“
„Hm.“
„Tak ten jsem přeplaval.“
„Slyšel jsi o Mrtvém moři?“
„Jistě.“
„Tak to jsem zabil já.“

Kaplan se ptá malého Petříka:
„Máš pro postní dobu nějaké předsevzetí?“
„Ano. Nedám vašemu psovi žádného buřta.“

V kostele byla vyloupena pokladnička. Po několika dnech obdržel farář obálku s dvacetikorunou. Na přiloženém lístku stálo: Ukradl jsem ve vašem kostele sto korun. Protože mě trápí svědomí, posílám tímto dvacet korun zpět. Bude-li mě svědomí trápit dál, můžete počítat s dalšími splátkami.

„Jaké chcete dát tomuto dítěti jméno?“ zeptal se pan farář na začátku křestního obřadu rodičů.
„Tygr,“ odpověděli rodiče.
„Tygr?“ podivil se pan farář. „To se snad pro dítě nehodí.“
„A papež si může dát jméno Lev?“ nedali se rodiče.

„Jeníku, kde sis tak ušpinil ruce?“
„Hrál jsem si na pískovišti.“
„A proč máš dva prsty čisté?“
„Pískal jsem na psa.“

Starší muž napjatě sleduje kněze, který hřebíkem přibíjí oznámení na vývěsku.
„Chcete si přečíst, co nového tady oznamuji?“ ptá se kněz.
„No, spíš chci slyšet, co budete říkat, až se klepnete do prstu.“

Řidič kamionu volá z cesty centrálu:
„Mám zničené levé venkovní zrcátko.“
Dispečer na to: „A co má být? Dej si to někde opravit!“
„To nejde, leží na něm kamion!“ sděluje řidič.

Komorník přiběhl za lordem a vykřikl:
„Lorde, v jídelně hoří!“
Lord bez mrknutí oka pohlédl na hodiny a pravil:
„Nevadí, jestli do dvaceti minut nebude oheň uhašen, budu obědvat v přijímacím salónku.“

„Z čeho se skládá Písmo svaté?“ ptá se katecheta.
„Z písmen, listů a obálky,“ odpovídá žák.

„Najel jsem na strom!“ vysvětluje řidič v autoservisu mechanikovi příčinu nabouraného auta.
Ten auto několikrát obejde a pak se ptá: „Kolikrát?“

Za rozjíždějícím se autobusem utíkal muž. Autobus stále zrychloval.
„Haló, pane,“ volal škodolibě pootevřeným oknem jeden cestující, „nás už nechytíte.“
„Doufám, že jo,“ sípal muž, „já jsem totiž řidič!“

V restauraci.
„Vy asi máte v kuchyni velice čisto!“ říká host vrchnímu.
„Díky za uznání, pane. Z čeho tak soudíte?“
„Všechno jídlo totiž chutná po mýdle!“

Lékař povídá pacientovi: „Vaše dny jsou sečteny. Zítra jděte do práce!“

„Tenhle jezevčík je pěkný, ale má nějak krátké nohy.“
„Vždyť mu sahají až po zem.“

Policejní kontrola: „Tak, a bude se foukat, pane řidiči!“
„Ale s radostí,“ povídá řidič, „kdepak vás to bolí?“

„Pane, sedíte mi na klobouku.“
„Vy už odcházíte?“

„Ta černá slepice je nějak smutná. Uděláme z ní v neděli polévku.“
„Můžu to zkusit, když myslíš, že ji to rozesměje.“

Slyšíš, Bobíku, jak v té škebli krásně hučí moře?

Malý chlapec požádal tatínka, aby mu pomohl s domácím početním úkolem. Měl najít nejmenší společný jmenovatel.
„To ho ještě nenašli?“ zeptal se otec. „Hledal se už tehdy, když jsem do školy chodil já!“

Vězeňský kaplan promlouvá k recidivistovi, který už potřetí vyloupil pokladnu: „Můj synu, až se dostaneš na svobodu, rád ti budu pomáhat.“
„Moc děkuji za nabídku, důstojnosti,“ odpovídá vězeň. „Ale na to musí být odborník.“

V hodině tělocviku leží žáci na zádech a ve vzduchu šlapou nohama jako při jízdě na kole.
Učitel vidí, že jeden žák necvičí.
„Petře, proč nešlapeš?“
„Právě jedu z kopce.“

„My jsme ale hlupáci, Petře.“
„Mluv, laskavě, v jednotném čísle!“
„Ty jsi ale hlupák, Petře.“

„Včera jsem málem ztratil hodinky.“
„Jak to, že málem?“
„No jednoduše: zastavily se a já šel dál!“

„Člověče, představ si, že přes víkend má být padesát stupňů!“
„To není možné!?“
„Ale je. Dvacet pět stupňů v sobotu a dvacet pět v neděli.“

U doktora.
„Pane doktore, já každé ráno přesně v šest hodin musím na záchod.“
„Ale to je přece v naprostém pořádku. Máte dobré trávení.“
„Jenže… Já se probouzím až v půl osmé!“

Do galerie přijali nového hlídače. Po prvním pracovním dnu hlídač hrdě hlásí řediteli: „Šlo to výborně. Prodal jsem dva Rembrandty a jednoho Picassa!“

„Táta mi za vysvědčení nasliboval hory, doly.“
„Ale slovo nesplnil, co?“
„No, jak se to vezme. Dal mi atlas světa.“

„Tohle krmivo pro hlídací psy velice doporučuji,“ říká prodavač v obchodě, “psi jsou po něm zvláště divocí!“
„Jak to?“ ptá se zákaznice.
„Je v něm totiž špetka rozemletých listonošových kalhot.“

„Vytvořte mi čas budoucí od slovesa miluji.“
„Provdám se.“

Lord povídá sluhovi:
„Běžte mi koupit láhev koňaku!“
„A peníze?“
„Za peníze umí koupit koňak každý moula!“
Sluha přikývl a za půl hodiny se vrátil s prázdnou lahví.
„Kde máte koňak?“ táže se lord.
Sluha odpoví: „Z plné láhve umí pít každý moula!“

Kapitán Titaniku se obrátil k posádce:
„Mám pro vás dvě zprávy – jednu dobrou a jednu špatnou. Kterou chcete slyšet první?“
„Tu špatnou.“
„Potápíme se.“
„A dobrá?“
„Získáme jedenáct Oskarů.“

„Jak se vám líbí projížďka na plachetnici?“
„Dobré, ale ten vítr mi tu vadí.“

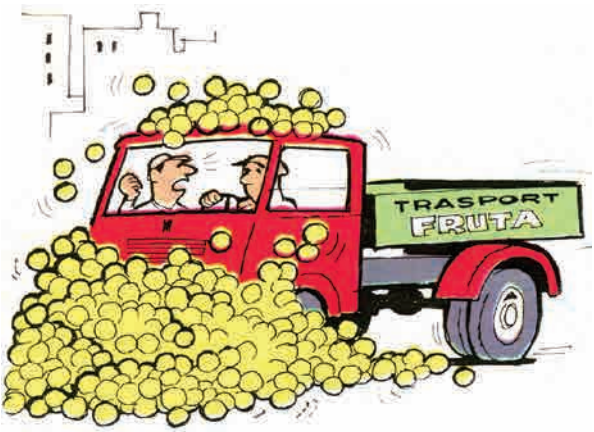
Co je na tom zvláštního, Smetanu umí hrát každý.

Pepík dostal od babičky atlas světa.
„Neznič ho! On si pamatuje mé mládí.“
„Babi, Amerika už v něm je?“

„Paní, máte krásné zuby.“
„To mám po mamince.“
„A pasují?“

Polykač nožů se večer vrátil domů celý uplakaný. Hned spustil na svou ženu: „Naposledy ti říkám, abys přestala mými noži krájet cibuli.“

Kostelník nevěří svým očím. Paní Majerová klečí zbožně v lavici, před sebou modlitební knihu a vedle ní umělý chrup.
„Asi vás ruší při modlitbě,“ ptá se se zájmem.
„Ale kde, ten chrup patří mému Emilovi. Musela jsem mu ho vzít, on by mi mezitím snědl doma bábovku.“

Ty troubo, kolikrát jsem ti říkal,
že máš brzdit plynule?

„Pane vrchní, doneste mně sklenici vína."
„Bílé nebo červené"
„To je jedno. Já jsem barvoslepý."

„Pane, tady je možné chytat ryby jen na povolení."
„Děkuji za upozornění, ale já je chytám na červy."

Advokát říká klientovi po vyhraném soudním procesu:
„Bránil jsem vás jako vlastního syna."
„Ale copak, také krade?"

Lékař se vrací s přáteli z lovu.
„Co jsi ulovil?" ptá se žena.
„Jednoho zajíce a čtyři nové pacienty."

Babička vezme vnuka poprvé do kostela a všechno mu ukazuje. Pak se zastaví před svatostánkem a modlí se. Malého zaujme červená barva věčného světla. Dlouho se na ně dívá a nakonec se zeptá: „Babi, kdy tam konečně naskočí zelená, abychom mohli jít dál?"

Říká učitelka: "Vy byste měli slavit svátek prvního listopadu celá třída jako celek. Když se něco stane, tak to jste najednou všichni svatí."

Ředitel přiběhl rozhořčen ke své nové sekretářce, která nezvedala telefon:
„Zapamatujte si jednou provždy, že vaší povinností je zvedat telefon!"
„Dobře," odpověděla s nevinným úsměvem sekretářka, „ale téměř vždy volají vám a ne mně?!"

„Tak jsem zaměstnán na novém místě, mám tam klid a mám pod sebou dva tisíce lidí," říká první.
„No to si asi moc klidu neužiješ, tolik lidí pod sebou, určitě musí někteří proti tobě reptat," odpovídá druhý.
„Nikdo nereptá."
„Nebo začnou mezi nimi spory a ty je budeš muset rovnat a budeš mít po klidu."
„Nebudou žádné spory! Já totiž kosím trávu na hřbitově!"

Mladý Indián přijde k šamanovi s dotazem: „Pověz mi, šamane, proč mají běloši taková hezká jména – George, John, Bill – a my Indiáni taková ošklivá?"
„Naše jména se ti nezdají? Copak se ti nelíbí jméno Ranní rosa?"
„Líbí."
„A Divoký bizon?"
„Taky."
„Tak o co ti vlastně jde, Smrdutý skunku?"

„Pane Bože, co je to pro tebe milion let?"
„Vteřinka."
„A co je pro tebe milion korun?"
„Halířek."
„Dej mi, prosím tě, halířek."
„Počkej vteřinku."

Policajt zastavil auto a říká řidičovi: „Pane řidiči, už popáté jsem vás zastavil a popáté vám opakuji, že vám z vozidla teče voda!"
„A já vám už popáté opakuji, že tohle je kropicí auto."

Vánoce dělají Skotům velké starosti, protože se před nimi utratí mnoho peněz. Spořivá skotská hospodyně šla koupit na trh rybí hlavu pro boží hodovou tabuli. Dlouho vybírala, až si konečně vybrala a prosila rybáře:
„Ale uřízněte tu hlavu co možná nejblíže k ocasu!“

„Jamesi! Má citron nožičky?“
„Ne, pane hrabě!“
„Hrozné! Zase jsem vymačkal do čaje kanárka!“

„Vyplním ti tři přání, ale musíš hned odložit paličku!“ křičel z vany vánoční kapr na tatínka, chystajícího vánoční večeři.
„No dobře,“ řekl vážený otec rodiny, „tak první přání mám, abych vyhrál ve Sportce.“
„Maličkost,“ souhlasil kapr.
„Druhé přání, abych vyhrál i hlavní v Bingu.“
„Budiž,“ souhlasil kapr.
„A třetí přání mám, abys mně byl prodán opět příští Vánoce.“

Vichřice se žene ulicí. A za ní utíká rozčilený Skot. Potká druhého a povídá: „Neletěl tady klobouk?“
„Letěl. Chytil jsem ho.“
„Děkuji vám a kde, prosím vás, je?“
„Jo, to já nevím. Byl mně malý, tak jsem ho zase pustil po větru.“

„Paní, mohla byste pohladit tohoto pejska?“
„Samozřejmě, hned ti ho pohladím. Mám radost, že máš svého psa tak rád.“
„To není můj pes. Já chci zjistit, jestli náhodou nekouše.“

Skotská babička věnovala vnoučkovi k narozeninám kus provázku a povídá: „Když budeš hodný, tatínek ti koupí příští Vánoce koníčka nebo vozíček a budeš mít hezkou hračku.“

Při hodině výtvarné výchovy se spolu baví Franta s Pepíkem:
„To jsem osel, kam jsem dal ty nůžky? Jak teď budu stříhat?“
„Když jsi osel, zkus to ušima!“

Trestancova žena je na pohovoru u ředitele věznice a oroduje za svého muže:
„Pane řediteli, nemohl byste mu dát nějakou lehčí práci, on mi únavou chřadne před očima!“
„Vždyť přece lepí pytlíky!“
„Jo? Mně ale říkal, že noc co noc kope nějaký tunel...“

„Za toho papouška musíte zaplatit clo,“ říká na hraničním přechodu celník muži s klecí. „Platit clo byste nemusel za vycpaného.“
„Honem zaplať!“ vykřikuje papoušek.

Policajt: „Kde jsi schoval peníze?“
Tlumočník: „Kde jsi schoval peníze?“
Zloděj: „Neřeknu.“
Tlumočník: „Neřekne.“
Policajt: „Když neřekneš, zavřeme tě na deset let.“
Tlumočník: „Když neřekneš, zavřou tě na deset let.“
Zloděj: „Neřeknu.“
Tlumočník: „Neřekne.“
Policajt: „Když neřekneš, zastřelíme tě.“
Tlumočník: „Když neřekneš, zastřelí tě.“
Zloděj: „Zakopal jsem je v kuchyni.“
Tlumočník: „Že prý stejně nepoví.“

Maminka se podívala Pepíkovi do žákovky: „No, to je hrůza!“
Tatínek na to: „Co zas vyvedl?“
„Nevyvedl nic, ale dostal pětku ve škole.“
„A copak zase nevěděl?“
„Nevěděl, kde je Afrika.“
„Afrika?“ říká tatínek. „To musí být blízko, protože k nám do práce jezdí černoch na kole.“

U vojenského soudu.
„Plukovníku Powele, vy jste nemohl zachránit sira Hamiltona ze zajetí kanibalů?“
„Nemohl, pane soudce. Když jsme s vojenským oddílem dorazili do vesnice, byl již na jídelním lístku škrtnut.“

Sluha James přinesl vzkaz siru Brownovi od souseda sira Thomase: „Sir Thomas se nechá poroučet a prosí vás, abyste nechal svého psa zastřelit, protože je postrachem celého okolí.“
Sir Brown okamžitě odpověděl: „Moje nejuctivější poklona siru Thomasovi. Kdybyste byl tak laskav a otrávil svoji dceru, nebo aspoň rozštípal její klavír, neboť je pro svoje okolí mnohem větším postrachem než můj pes.“

Rodina pana Jonese se vrátila večer z divadla. V třicetipatrovém domě, kde bydleli, zjistili, že nejedou výtahy. Syn Jack navrhl: „Bydlíme v dvacátém patře, půjdeme po schodech a každý bude vykládat nějakou vymyšlenou humornou příhodu, aby nám to pěkně utíkalo.“
Vydali se tedy po schodech. Syn skončil v osmém patře. Dcera dopovídala v patnáctém. Maminka svou historku skončila v dvacátém. „A teď ty, táto,“ obrátila se rodina na otce.
Zadýchaný tatínek prohledával kapsy a pak řekl: „To všechno nic nebylo, ale teď se určitě nasmějete. Já nechal klíče od bytu v autě.“

Výrok pacienta na operačním stole: „Tu masku si klidně můžete sundat, pane doktore, stejně jsem vás poznal.“

Na lodi, která pluje přes Atlantik, je vyhlášen poplach. Kapitán vydává příkaz k nástupu do záchranných člunů. Bělovlasý Angličan s dýmkou v ústech se ptá lodního důstojníka:
„Mohl byste mi laskavě sdělit, který člun je vyhrazen pro kuřáky?“

Sluha nedoslýchavého lorda Cecila vždy spoléhal na to, že jeho pán špatně slyší, a tak si často nespokojeně bručel pod vousy. Jednou, když se lord Cecil vrátil v podvečer domů, pomáhal mu z kabátu a mumlal: „Tak sis zase někde dával do nosu, ty starý mazavko!“
„Kdepak, Jamesi, dnes jsem si na Oxford Street koupil báječné naslouchátko.“

To musíte jít vedle.

Skot Mac Intosh si koupil rádio a každou neděli začal poslouchat mši z kostela. Jednou, když pozorně poslouchal, vypukl najednou v bouřlivý smích.
„Prosím tě," diví se jeho žena, „co je ti na té mši tak k smíchu?"
„Ale, právě teď povídal pan farář, aby každý návštěvník přispěl na opravu kostela. Kostelník potřásá pokladničkou a každý se potí úzkostí. Mám radost, že tam nejsem!"

Na úřad přišel Skot Jimmy.
„Mohu žádat o změnu svého příjmení!"
„Jistě," odpovídá úředník, „máte k tomu závažný důvod?"
„To bych řekl," nadšeně halasí Jimmy, „našel jsem velkou krabici plnou nových navštívenek."

Skot koupil lacino starého koně. Přivedl ho domů, zavřel do stáje a do žlabu hodil seno, oves a do kbelíku nalil vodu. Kůň se ani nehnul. Nežral a nepil. Skot spokojeně zakýval hlavou: „Bude-li to dobrý tahoun, tak jsem dobře koupil."

Maminka: „Tak co, Pepíčku, byl ses podívat u řezníka, jestli má telecí nožičky?"
Pepíček: „Byl."
Maminka: „No, a má je?"
Pepíček: „Nevím, on si nechtěl sundat kalhoty."

Mladý Skot přinesl své dívce krásný šperk.
„Tenhle šperk má cenu sto liber!"
„Jak jsi velkorysý, miláčku."
„No, abys věděla, že tě mám opravdu rád," pokračoval mladík, „tak ti ho přenechám za polovičku!"

Hm, tak ještě jednou – deset litrů vody proteče kohoutkem za dvě minuty...

V hodině chemie:
„Nu, Nováku, z čeho se vyrábí kyselina sírová?“
„Kyselina sírová se vyrábí... Se vyrábí... Vyrábí... Vyrábí se z kyselého sýra.“

Řidič dostane nového závozníka.
Jedou po Praze, dojedou na první křižovatku se semaforem a řidič ji profrčí na červenou.
Závozník: „Co to mělo být? Vždyť tam byla červená!“
Řidič: „Takhle jezdí frajeři.“
Jedou dál a další křižovatku projede řidič opět na červenou.
Závozník: „Vždyť tam zase byla červená!“
Řidič: „Takhle jezdí frajeři.“
Jedou dál a přijedou ke křižovatce, kde na semaforu svítí zelená. Řidič zabrzdí tak prudce, že závozník málem proletí předním sklem.
Závozník: „Jak to jezdíš? Vždyť máme zelenou!“
Řidič: „No jo, ale co kdyby jel nějaký frajer?“

Skot přijel na výlet do Paříže. Měl žízeň, a tak vešel do malé restaurace.
„Co stojí jedno pivo?“ ptá se číšníka.
„Tři franky, když ho vypijete na terase a dva franky, když ho vypijete tady u pultu ve stoje.“
„A co zaplatím, když ho budu pít a přitom stát na jedné noze?“

V jednom skotském kostele při nedělní mši svaté vybíral kostelník do klobouku na opravu kostela. Obešel celý kostel, ale nikdo nic nedal. Když to viděl pan farář na konci mše svaté, s radostí poznamenal: „Děkuji ti, Bože, že jsem dostal nazpět aspoň svůj klobouk.“

Dva angličtí piloti v malém letadle zabloudili v mlze. Když mlha začala trochu řídnout, povídá jeden druhému: „Vezmi si dalekohled a podívej se dolů, kde jsme.“
Druhý pilot dlouho prohlížel krajinu pod sebou a pak radostně vykřikl: „Určitě jsme nad Skotskem. Vidím číšníka, jak umývá na dvoře hostince párátka.“

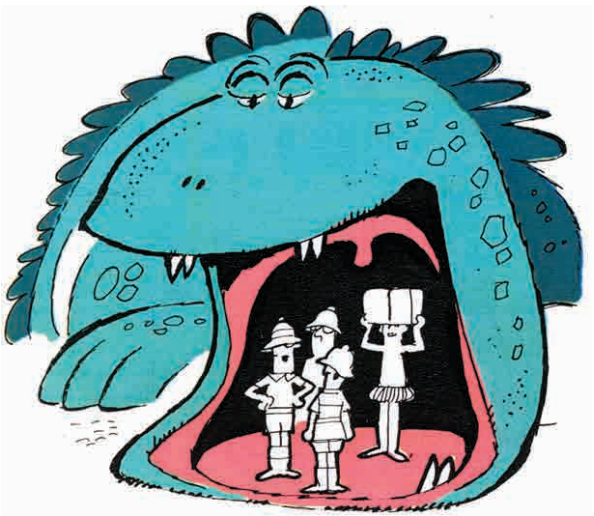
Paní učitelka se ptá žačky v hodině fyziky: „Zuzanko, vzpomeneš si na nějaký průhledný předmět?“
Zuzanka: „Klíčová dírka!“

Učitel v hodině dějepisu: „Tak nám řekni, Karlíku, kdo to byl Kolumbus?“
„Kolumbus byl velký pták, pane učiteli.“
„Jak jsi na to přišel?“
„Protože jsem slyšel, jak se říká – Kolumbovo vejce.“

V autobuse sedí vedle staršího pána malý kluk a vytrvale popotahuje nosem. Pána to dopalovalo čím dál víc, až to nevydržel: „Nemáš kapesník?“
Hošík na něj nedůvěřivě pohlédl: „Mám, ale nepůjčím...“

„Představ si, včera jsem ryl zahrádku a najednou koukám – koruna! Strčím ji do kapsy, ryju dál a za chvíli zas – koruna. A to se opakovalo šedesátkrát!“
„Tak to jsi našel nějaký poklad, ne?“
„Ne, měl jsem v kapse díru.“

„Tati, já nemohu na obloze najít Velký vůz.“
„Tak ho nehledej, asi už je v garáži.“

Tady v té jeskyni přenocujeme
a zítra tu obludu najdeme.

Novákovi si koupili nové auto a Jirka s tatínkem poprvé vyjeli na projížďku.
„Jaké to bylo?“ ptala se maminka, když se vrátili.
„Báječné, mami,“ jásal Jirka, „nastoupil jsem jako spolucestující a vystupuji jako účastník autonehody.“

Tatínek šel s Pepíčkem na procházku do přírody.
„Vidíš, Pepíčku,“ povídá mu na kraji lesa, „tady všude bývalo před mnoha tisíci lety moře.“
„Já vím, tati,“ přisvědčil Pepíček, “proto je tu všude kolem tolik krabiček od sardinek!“

Dobrý den, paní. Děláme v této ulici průzkum vánočního cukroví. Můžete nám donést vzorky?

Ve škole.
„Vondráčku, co je to fata morgána?“
„Prosím, paní učitelko, když vidím na vysvědčení samé jedničky!“

V parném létě zastavil na malém nádraží vlak. Z okénka se vyklonil cestující a zkoumavě se rozhlédl po nějakém občerstvení. Tvář se mu rozjasnila, když uviděl na konci nástupiště prodavače zmrzliny. Zavolal opodál stojícího kluka: „Tady máš dvacet korun a běž koupit dvě zmrzliny. Jednu mi doneseš a druhou si můžeš nechat.“
Kluk odběhl a za chvíli se vracel a lízal svou zmrzlinu.
„Tady máte zpátky deset korun, ten prodavač měl už jen jednu!“

Fotograf fotí rodinu.
„Prosím, teď se chvíli tvařte hezky a přívětivě...“
Cvak!
„A teď se zas můžete tvářit normálně.“

Pan učitel vešel do třídy. Třída ztichla, jen v zadní lavici si drží Pavel ucho a bolestivě naříká.
„Co se tady stalo?“
„Prosím, pane učiteli, Jarda mi prokousl ucho!“
„To není pravda,“ brání se Jarda, „Pavel si to udělal sám.“

„Jaroušku, přines mi, prosím tě, můj nový klobouk,“ povídá tatínek synkovi.
„Ale, tati, jdi dnes raději bez klobouku.“
„Proč?“
„My si za chvíli s Pepíkem budeme hrát na hasiče a už v něm máme vodu.“

Karle, kam utíkáš?
Vžtyť je to taková roztomilá opička.

V restauraci hotelu se baví veselá společnost vyprávěním vtipů.
„Víte, jaký je rozdíl mezi kokosovým ořechem a Skotem?“
„To nevím...“
„Kokosový ořech vám poskytne vždycky něco k pití, Skot ale nikdy.“
Velký smích.
Vtom u sousedního stolu vstane cizinec a povídá: „Promiňte, že vyrušuji. Jsem totiž Skot. Chcete se napít?“
„Ano, rádi,“ nadšeně přikyvuje společnost.
„Tak si jděte koupit kokosový ořech!“

Který svatý má tři uši? – Svatý Florián. Dvě svoje a jedno drží v ruce – od putýnky s vodou.

Na školním výletě se pan učitel zeptal: „Kdopak mi řekne, kterým směrem jdeme?“
„Na jih, pane učiteli,“ odpovídá Frantík.
„Velmi dobře, Františku, a jak jsi to poznal?“
„Protože je mi čím dál víc tepleji.“

Maminka u oběda: „Helenko, proč si utíráš po jídle pusu hřbetem ruky?“
„Ale mami, vždyť dlaně mám špinavé!“

Skotský průvodce provádí turisty oblastí, kde jsou skalní průrvy, jeskyně a propasti.
„Jak vlastně vznikly tyto díry do skal,“ ptá se jeden z turistů.
„No, to na začátku minulého století zapadl zdejšímu rodáku, Mac Alisterovi, do jedné skalní škvíry zlaťák a večer pak o tom vyprávěl v hospodě.“

Jirka a Mirek spolu postávají na školní chodbě.
„Nechápu, Mirku, jak od sebe rozeznáš ty Bartošovy holky. Vždyť jako dvojčata jsou k nerozeznání.“
„To je jednoduché. Věrka se vždycky začervená, když se potkáme!“

Otec se synem sbírají v lese houby.
„Tati, roztrhl jsem si kalhoty. Ty ale dostaneš od maminky!“
„Proč já?“
„No, že jsi na mě nedával pozor.“

V hodině českého jazyka učitel k žákům:
„Když řeknu jím, jaký je to čas, Tomáši?“
„To je, prosím, poledne.“

Dědeček se dívá, jak si vnoučata hrají na indiány. Pak se přišourá a nabízí: „Mohu si s vámi taky hrát?“
„Ale, dědo, tebe nemůžeme potřebovat. Ty už jsi dávno skalpovaný.“

Posteskne si školák: „Z celé hodiny dějepisu jsem si zapamatoval pouze jeden letopočet: 1832. Ale nemám vůbec ponětí, co se tehdy stalo.“

Rozčilený tatínek ke svému synkovi: „Ty kluku jeden nezvedený, jestli to ještě jednou uděláš, sundám pásek a víš co se stane!“
„Vím... Spadnou ti kalhoty.“

„Ode dneška o tobě nechci slyšet ze školy žádné špatné zprávy! Zapiš si to za uši!“
„Udělám, co bude v mých silách, tati, ale víš, jaké jsou učitelky drbny. Nic si nenechají pro sebe...“

„Mami, kolik je ti let?“
„Třicet devět.“
„A tátovi?“
„Čtyřicet dva.“
„No, to už ho brzy doženeš!“

Otec vzal s sebou synka poprvé na ryby. Seděli celý den u řeky a vůbec nic nechytili. Když se vrátili domů, zeptal se syn maminky: „To jsme opravdu tak chudí, že si nemůžeme koupit ani sardinky?“

První týden ve škole.
„Paní učitelko, já jsem si zapomněl žákajdu.“
„No, tak mi dones žákovskou knížku. Já tam rodičům napíšu, jak se připravuješ na vyučování!“

V hodině matematiky.
„Tak nám, Pecháčku, řekni, kolik peněz zbude tvojí mamince, když si z domova vezme pět set korun a za čtyři sta dvacet korun si koupí boty?“
„Prosím, nic, pane učiteli.“
„Jak to? Ty snad, kluku, neznáš odčítání!“
„A vy zas neznáte, pane učiteli, naši maminku. Ta si za ten zbytek koupí punčochy.“

V hale velkého hotelu stál host a platil účet za pobyt. Měl velice naspěch, protože mu za dvacet minut odjížděl vlak. Vtom si vzpomněl, že si něco zapomněl na pokoji. Zavolal hotelového poslíčka a řekl mu: „Skoč rychle do čtvrtého poschodí, do pokoje číslo 462. Podívej se, jestli jsem tam nezapomněl malou krabici. A pospěš si, velice spěchám!“
Chlapec odběhl, host zatím zaplatil účet a netrpělivě přešlapoval. Minuty plynuly a chlapec nikde. Konečně se vrátil a radostně hlásil: „Ano, pane, nechal jste ji tam. Leží na stole!“

„Kamile, myslíš, že se ryby taky potí?“
„Určitě jo, jinak by moře nebylo tak slané.“

Sourozenci Alenka a Jirka se hádají ve svém pokoji. Najednou se ozve: „Tatíí, Jirka říká, že má třicet dva zubů a já jenom dvacet osm, to je nespravedlivé!“
„Tak se rozdělte a dejte už pokoj…“

V hlavní skupině cyklistů, asi pět kilometrů před cílem, jede na dětském kole osmiletý kluk.
„Co je to za kluka?“ ptá se jeden závodník druhého.
„Já nevím, ale plete se mi tady už od startu.“

Do pekařství vběhl rozčilený zákazník: „Můžete mi vysvětlit, jak se tato patrona dostala do chleba, který jsem u vás koupil?“
Prodavačka za pultem klidně odvětila: „To asi někdo hodil flintu do žita.“

Pepík potkal na ulici souseda: „Máte dobré jahody, strejdo!“
„Ty kujóne, jak to víš?“
„Chodím se na ně dívat každý den.“

Dvojice Čechů se při dovolené zastavila u řeky Kongo. Bylo horko, a tak se chtěli vykoupat. Okolo jdoucího domorodce se zeptali: „Poslyšte, příteli, jsou tady krokodýli?“
„Tady jsou, ale tam níž u moře už ne.“
„A tam už určitě nejsou?“
„Ne, pane, můžete být klidní! Oni se bojí žraloků…“

Odcházející student z kina říká druhému: „Franto, prosím tě, kdybych se ještě učil, až přijdeš, tak mě vzbuď.“

Za chvíli tě pustím a zavoláš mi tatínka, ano?

„Já tě naučím trhat třešně!“ zlobí se hlídač v sadu.
„To nemusíte, vždyť vidíte, že už to umím docela dobře.“

Brzy ráno seděl rybář u řeky a spokojeně pozoroval splávek. Náhle uslyšel volání o pomoc. Kousek po proudu uviděl topícího se mládence. Rybář se dlouho nerozmýšlel, rozběhl se a šipkou hupsnul do vody. Za chvíli už vytahoval kašlajícího muže z vody.
Ten mu začal přerývavě děkovat: „Tisíceré díky… Jak já se vám jen odvděčím… Celý život vám…“
„Dobrý, dobrý,“ odmítavě mávl rukou rybář a vyplivl bahno z pusy, „jen mi řekněte, jestli jste tam dole viděl nějaké ryby?“

Pan Karásek seděl s udicí u vody a najednou mu zabrala. Po hodinovém boji vytáhl pětikilovou štiku. Obdiv sousedních rybářů nebral konce. Pan Karásek hrdě vypnul hruď: „Jo, hoši, to je druhá!“
„Od rána?“ žasnou všichni.
„Ne, od pětašedesátého roku!“

Dva rybáři se potkali a sdělovali si dojmy ze včerejšího dne.
„Včera jsem ti, člověče, chytil štiku, ta měla metr a půl.“
„To já jsem vytáhl z vody petrolejku. Představ si, že ještě svítila!“
„To mi pěkně věříš bulíky na nos!“
„Ty zkraťštiku a já tu petrolejku zhasnu.“

„Víte, jaké má ryba oko?“
„Vodotěsné.“

Pan učitel v hodině matematiky: „Vaše třída je v matematice tak špatná, že devadesát procent z vás propadne!“
Ze zadní lavice se ozve: „To je pěkný blábol. Vždyť nás tu tolik není!“

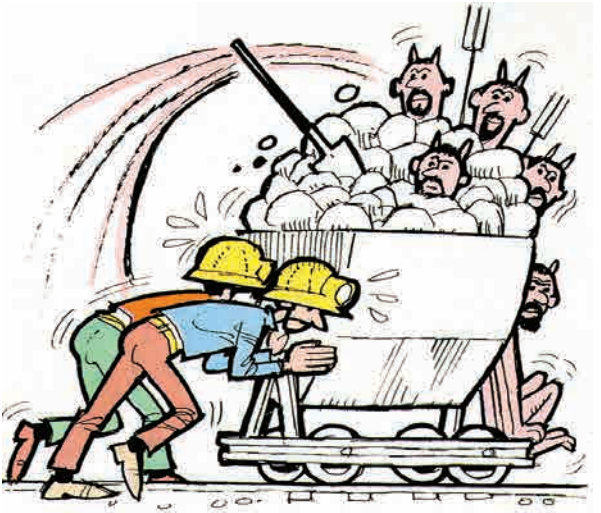
Chvíli před polednem zastavil policista paní Novákovou, zrovna když odvážela od školy svoji sedmiletou dceru na předním sedadle auta: „Paní, vy nevíte, že na předním sedadle smí děti jezdit až od dvanácti?“
„Vy ale naděláte pro pět minut.“

Malý Honzík už půlhodiny skřípe na své housličky.
U dveří zazvonil soused: „Maminka je doma?“
„Aby ne… Celý žhavý bych asi cvičil sám od sebe!“

Syn slaví osmnácté narozeniny a otec povídá: „No, když je ti dnes těch osmnáct let, tak ti dnes dovolím, aby sis zapálil.“
„Ale ne, tati, já už jsem kouření před dvěma lety nechal.“

Misionář křtí malé dítě a ptá se otce: „Jak se má ten malý jmenovat?“
„Bernd Raine Ludger Manfred Maria.“
Nato se nakloní misionář k ministrantovi a pošeptá mu: „Dones víc vody!“

„Kde bydlíte?“ ptá se strážník tuláka.
„Nikde,“ odpoví tulák.
„A vy?“ obrátí se strážník na druhého.
„Taky nikde. My jsme sousedé.“

Teda, ten vozík je těžký jak všichni čerti.

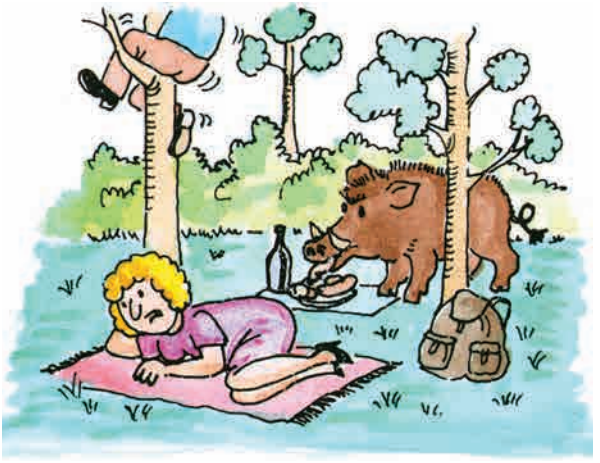
Učitel se ptá žáka: „Pověz nám, Jirko, co se dává do jitrnic?“
„Nepovím!“
„Ty nevíš? Vždyť tvůj tatínek je řezník!“
„Kdybych to řekl, tak bych od něj dostal výprask.“

Zlodějský učeň krade panu farářovi hodinky a při tom se zpovídá:
„Kradu hodinky.“
„Snad – kradl jsem, ne?“
„Ano. Ukradl jsem hodinky.“
„Tak je vrať tomu, komu jsi je vzal.“
„Tady je máte.“
„Já je nechci. Vrať je tomu, komu patří.“
„On je ale nechce.“
„Tak si je nech.“

Povídá Bohoušek kamarádovi Alešovi:
„Jdu si koupit nový hřeben. Vylomil se mi zub.“
„Prosím tě, přece si nebudeš kupovat nový hřeben kvůli jednomu vylomenému zubu?“
„Musím, to byl poslední!“

„Pročpak nemáš domácí úkol?“ ptá se učitelka žáčka.
„Protože jste včera vypadala hrozně špatně, takže jsem si myslel, že budete mít chřipku a zůstanete doma v posteli.“

Světoznámý lovec lvů se vsadil se svým přítelem o sto dolarů, že než uplyne hodina, zastřelí lva. Plácli si. Lovec nabil pušku a vyběhl ze stanu ven do buše.
Po půl hodině vstrčil do stanu hlavu lev: „Mám pro vás špatnou zprávu. Váš přítel vám zůstal dlužen sto dolarů.“

Pepo, mlaskáš u toho jak čuně.

Porybný načapal rybáře, jak rybaří na zakázaném místě.
„Vy nevíte, že je tady rybolov zakázán?“
„Já nechytám, já koupu žížalu,“ pohotově odpovídá rybář.
„Ukažte, já se podívám... Hm, stejně zaplatíte pokutu! Ta žížala budí veřejné pohoršení. Nemá plavky!“

„Proč pláčeš, Lenko?“ ptá se malá Jitka starší sestry.
„Dostala jsem v zeměpisu čtyřku. Zapomněla jsem, kde je Aljaška.“
„Kam jsi ji jen mohla položit, holka nešťastná?“

Ptá se policista řidiče, který na ulici porazil stařenku:
„Proč jste na ni nezatroubil?“
„Já jsem ji nechtěl vylekat.“

„Jean, přineste piano.“
„Chcete hrát, pane?“
„Ne, mám na něm zápalky a doutník.“

Zvířátka mají sněm. Předsedající sova povídá: „Nedá se nic dělat, ale jedno zelené zvíře musí z lesa pryč!“
Z pod lopuchu vyleze žába a povídá: „Chudák krokodýl.“

Jede řidič začátečník jednosměrnou ulicí a proti němu řada aut. Zastaví ho policista: „Kam to, člověče, jedete?“
„Já nevím, říká vyděšený řidič, ale určitě jedu pozdě, protože všichni ostatní se už vracejí.“

Na lodi je kouzelník a občas předvádí cestujícím všelijaké triky. Jednou sáhne do klobouku a vytáhne králíka.
„To znám!“ ozve se vzadu čísi hlas. Všichni se otočí a vidí papouška starého kormidelníka Fromma. Kouzelník si trochu zmateně vypůjčí od přítomného kapitána hodinky, vloží je do klobouku, mávne hůlkou a hodinky zmizí. Pak sáhne jedné dámě do ucha a vytáhne kapitánovy hodinky.
„To znám!“ ozve se vzadu opět papoušek.
Kouzelník zneklidněně mávne hůlkou a začne z klobouku vytahovat pestrobarevné šátky, jeden za druhým, až je jich plné jeviště.
„To znám!“ zakřičí zezadu zase papoušek.
Po několika okamžicích váhání se odhodlá kouzelník ke svému největšímu číslu. Vyzve jednoho z diváků, aby vyšel na jeviště, zahalí ho do těžké černé látky, spoutá řetězem, kdo chce z přítomných pánů, může převázat diváka i svou vlastní kravatou, aby byl jakýkoliv podvod vyloučen... A ještě než stačí kouzelník mávnout svojí hůlkou, otřese strašlivý výbuch lodního kotle celou lodí. Stěžně praskají, paluba se bortí, loď se beznadějně rozpadá! Do křiku vyděšených cestujících tleská papoušek křídly a volá: „To neznám! To neznám!“

„Jean, běžte ven zalít květiny.“
„Ale pane, vždyť venku prší.“
„Tak si vezměte deštník!“

Přiběhne muž k policistovi: „Právě mi tady za rohem ukradli zlaté hodinky!“
„A proč jste nekřičel?“
„No to zrovna, mám v puse ještě čtyři zlaté zuby.“

Polez! Jsi těžký jako medvěd!

Vojta, coby vášnivý nimrod, vzal sestřenici na procházku. Jak tak jdou lesní mýtinou, najednou jeden zajíc, druhý, třetí, peláší, až se za nimi práší.
Sestřenice nechápavě kroutí hlavou: „Proč všichni ti zajíci tak rychle běhají?“
„To víš, poctivě trénují. Co nevidět začnou hony.“

Maminka k synovi: „Jejdamane, tak špinavou nohu jsem ještě neviděla!“
„Dneska máš štěstí, mami, hned uvidíš i druhou, jen co si sundám druhou ponožku.“

Zvířátka v lese si udělala svůj vlastní obchod a ráno stojí před obchodem děsně dlouhá fronta. Kolem fronty projde zajíc, vecpe se až dopředu, ale vidí ho medvěd: „Tak to teda NE, zajíci! Předbíhat nebudeš!“ A odhodí ho pryč.
Zajíc vstane a jde znovu dopředu. Zas ho medvěd vidí, vynadá mu, chytne a odhodí pryč.
A zajíc se znova sebere a tlačí se dopředu. Medvěd ho zase okřikne a vyhodí. Zajíc se zvedne, opráší a zamumlá: „Já snad dneska neotevřu!“

„Kolik je hodin?“
„Za pět minut.“
„Za pět minut kolik?“
„Nevím, nemám malou ručičku!“

Výborně! Vzduch je čistý...

Lovec: „Popravdě, nemohu o svém psu říct, že by to byl pravý lovecký pes, ale zato zajíci, když ho uvidí, tak se válejí smíchem...“

„Tak co, jak jde práce?“
„Ale... zase... mně... vyhodili.“
„A cos vlastně dělal?“
„Krmiče... v... ZOO...“
„A proč tě vyhodili? “
„Utekly... mi... želvy...“
„Jak je to možné?
„No... nes... sem... jim... krmení... a... položím... kýble... a... otevřu... klec... a... a... frrrnk... frrrrnk... a... želvy... byly... pryč...“

V autobuse žádá řidič cestující, aby popošli kupředu. Jeden cestující však odporuje: „Já jsem si koupil lístek, abyste mě vezli, a ne abych chodil pěšky!“

Otec povídá svému šestnáctiletému synovi: „Čím dál víc vypadáš jak potrhlý hlupák a chováš se jak nafoukaný blb.“
V tu chvíli u dveří zazvonil otcův známý. Hned ve dveřích halasně zvolal: „Ani jsem nevěděl, že máte syna doma ze studií, čím dál víc se podobá tátovi.“
Na to syn: „Jo, zrovna mi to táta povídal.“

Dva mladíci na prohlídce v galerii moderního umění se octnou v sále věnovaném sochařství. Kolem nich samé ohnuté trubky, rozbité sklo a podivné tvary.
Jeden z nich říká: „Radši padáme, než nás obviní, že jsme to tady zřídili.“

„Slyšel jsi, že budou zase zdražovat benzin?“
„Čeho se bojíš? Vždyť nemáš auto ani motorku!“
„No jo, ale mám benzinový zapalovač.“

Babička ke svému vnukovi na konci prázdnin:
„Pepíčku, tak teď už budeš chodit do druhé třídy?
To už budeš moci sám utírat nádobí.“
„Že já raději nepropadl!“

Tatínek kárá svého syna: „Kde ses, kluku, naučil dělat takové hnusné úšklebky... U opic v pralese?“
„Kdepak, tati, to jsem okoukal u tebe, když se holíš.“

Malý chlapec ve škole dostával samé horší známky. Jednou o přestávce zastavil na chodbě svého pana učitele a povídá:
„Nechci vás strašit, ale táta říkal, že jestli nezačnu nosit ze školy lepší známky, někdo dostane pěkně nařezáno.“

Přijde velitel policie na stanici do práce a hned se chlubí, že si včera koupil novou lampu.
„Hoši, včera jsem si koupil stolní lampu, zapnu ji do sítě a svítí. Ale jak jsem se nakláněl, tak jsem zavadil o nějakou šňůru a světlo bylo pryč. Mně se to nezdálo, a proto jsem ho šel hledat. Nemohl jsem ho nikde najít. Tak dlouho jsem hledal, až mi vyhládlo. Jdu do lednice, otevřu ji, a co nevidím. Ta potvora byla tam.“

V recepci hotelu si stěžuje host.
„Pane, chytil jsem v noci třicet blech!“
„A nemohl byste tady ještě zůstat?“

„Včera jsem jel po dálnici a vidím, jak přede mnou žene své psí spřežení Eskymák. Předjel jsem ho, zastavil a jdu si s ním popovídat," sděluje René své zážitky příteli.
„A co on, líbí se mu u nás?" je zvědavý přítel.
„Moc. Zvláště, jak máme v zimě upravené silnice. Prý jsou perfektně připraveny pro jeho sáně."

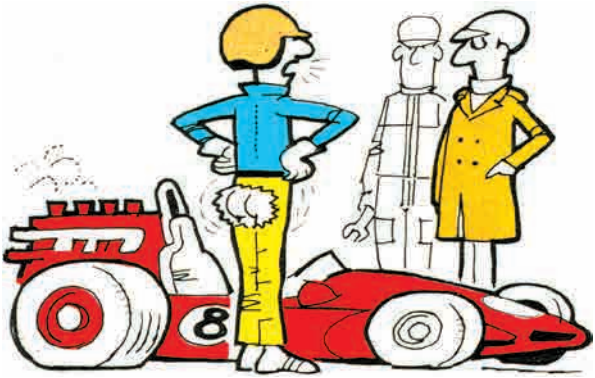
„Pane vrchní, platím!"
„Co máte?"
„Dvě koruny."

Motorista zajede husu. Tak ji vezme a přijde k domečku, kde si hraje chlapeček.
„To byla vaše husa?"
„Ne, my takové placaté nemáme."

„Tak mně přece řekni, miláčku, jaké to bylo u jasnovidce?"
„Ale, abych ti řekl pravdu, vůbec jsem tam nešel."
„Měl jsi strach z budoucnosti?"
„To ne, ale jasnovidec mě zklamal už napoprvé. Jak jsem zaklepal, zeptal se: Kdo je?"

Ostřílený parašutista cestuje na dovolenou v dopravním letadle. Když se stroj snáší nad letiště, je velice nepokojný.
„Stalo se vám něco? Je vám zle?" strachuje se letuška.
„Ne, ale víte, já poprvé přistávám na zem letadlem!"

„Řekněte mi, čím jste krmili tu slepici?
„A proč vás to zajímá?"
„Já bych taky chtěla zhubnout."

Pane inženýre, ten snížený podvozek se mi vůbec nezamlouvá!

Pololetní prázdniny tráví žáci 4. B na horách. Hned první den vyrazí všichni na sjezdovku. Mezi prvními ji sjíždí šplhoun Evžen. Odvážný sešup! Pozdě však zahlédne velký hrbol, tak se jen stačí přikrčit. Nic to nepomůže a už letí. Přistane na stromě a než se vzpamatuje, přidrží ho ve větvích něčí ruce a tichý hlas mu do ucha zašeptá: „Ani muk! Mlč a zírej! To bude sranda, za tebou jede náš ředitel!“

Mnoho lidí pije, aby zapomněli. A na ty si dávají účtující číšníci největší pozor.

Vojáci přerovnávali munici. Jde kolem starší muž a povídá: „Vojáci, neházejte tak s tou municí, to znám případ, že vybuchla a dvanáct jich vyletělo do vzduchu.“
„No jo, ale to se nám stát nemůže, nás je jenom šest.“

„Kolikrát tě mám prosit, abys mi vrátil peníze?“
„A kolikrát tě mám prosit já, abys mi je půjčil!“

„Tak, Nováku, dostal jsi otázku, tak povídej. Kdo má pořád poslouchat to tvé mlčení?“

Jožin je začátečnický malířský učeň. Šéf ho pošle do vedlejšího domu s úkolem: „Natři tam všechna okna.“
Po chvíli Jožin přikráčí a sděluje: „Šéfe, tabule jsou zatřeny, mám taky rámy trochu přetřít?“

Muž kupuje lístky do divadla:
„Jsou opravdu ta místa nejblíže k jevišti?“
„Ano… Kdyby byly ještě o kousek blíž, museli bychom vás už uvádět na plakátech mezi účinkujícími.“

Kolik úspěšných seskoků musí mít za sebou parašutista, aby získal odznak Vzorný parašutista? Všechny!

Družina Kamzíků jde společně nakupovat do obchodu vybavení do kuchyně na tábor.
Prodavač: „Tento kuchyňský robot za vás udělá polovinu vaší práce.“
Celá družina jednohlasně zvolá: „Tak nám tedy zabalte dva roboty!“

Potkali se dva známí:
„Zítra se určitě musíme sejít!“
„Dobře.“
„A kde?“
„Kde chceš!“
„A v kolik hodin?“
„Mně je to jedno.“
„Tak dobře, domluveno!“

„Můj pes je hrozně líný," stěžuje si majitel.
„Jak jsi na to přišel?"
„No, asi tak, když jiní psi chtějí ven, přinesou v tlamě vodítko. Ale ten můj hned klíče od vozu."

Misionář v hluboké džungli slyší domorodce, jak silně bubnuje.
„Co se tu stalo?" na to misionář.
„Nemáme žádnou vodu!"
„Aha, prosíš o déšť?"
„Ale ne, volám instalatéra."

Zabručel vánoční kapr ve vaně: „Brrr, tady mají ale zimu."
„Jen klid, bráško, za chvíli se parádně ohřeješ..."

No prosím, zase není doma.

„Pane doktore, syn mi onemocněl," volá do zdravotního střediska tatínek.
„Jaké má příznaky?"
„Zítra ve škole písemku z matematiky."

Sdělují si dva jachtaři své dojmy o lodích:
„My máme svou jachtu tak nizoučkou, že si v ní můžeme péct jen bramborové placky."
„Hmm, to my ji máme tak maličkou, že si v ní po večerech můžeme vyprávět jen minipovídky."

Muž se žene obrovskou rychlostí ulicí. Za ním běží rozzuřený býk. V poslední chvíli, kdy jej býk již téměř dohání, se mu podaří vběhnout do dvora a zabouchnout za sebou dveře. Muž si oddechne: „A já, hlupák, byl čtyřicet let vegetariánem!"

„Byt máte patrně velmi malý, že?"
„To je pravda. A jak to víte?"
„Váš pes vrtí ocasem nahoru dolů, a ne do stran."

„Kde máte toho krásného papouška?" táže se host.
„Po zdražení telefonních poplatků jsme ho museli dát pryč," přiznává se smutkem v hlase paní, „kdykoliv jsme odešli do práce, tak si telefonoval s přítelkyní v Brazílii."

V jedné jídelně ve Skotsku se objevil nápis: Prosíme hosty, aby naše lžičky nepovažovali za lék, který si musí brát po každém jídle.

Maminka se zlobí na svého syna: „Jak to, že jsi od bláta, když už měsíc nepršelo?"
„Ale mami, to musíš vědět, kde je hledat!"

„Kolik máš vlastně knih ve své knihovně?“
„Asi dvacet, ale už mě o ně upomínali, budu je muset vrátit!“

Dva kluci si povídají cestou z kostela.
„Co myslíš, jak to je s tím čertem, o kterém dnes mluvil pan farář?“
„Víš, jak to bylo s Mikulášem... Určitě to zase bude tvůj táta.“

Sedí ředitel cirkusu v hospodě a najednou přijde kůň. Sedne za bar a poručí si sklenku, pak ještě jednu, pak si zapálí doutník. Ředitel to všechno pozoruje a je velmi nadšený. Přiběhne ke koňovi a říká mu, ať jde pracovat k nim, že mu dá dvojnásobek toho, co má teď, že mu splní každé přání...
Kůň zabafá a v klidu na to odpoví: „Dobrá, ale jsem zvědavý, k čemu vám bude v cirkuse programátor!“

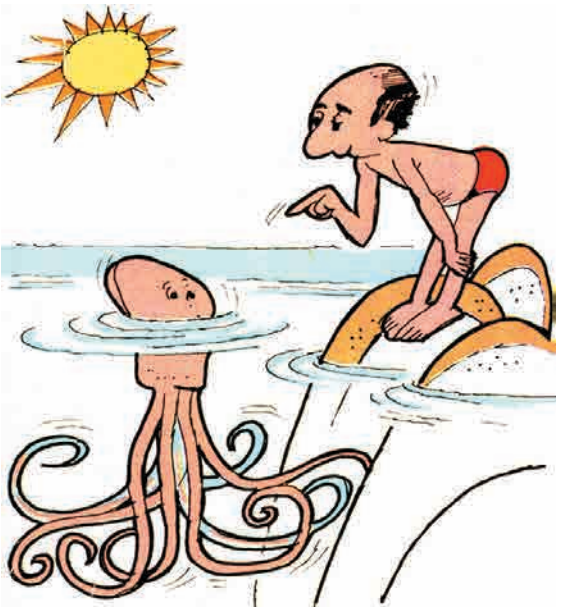
Učitelka napsala žákovi do žákovské knížky: „Smrdí, umývat!“
Otec odepsal: „Učit, nečuchat!“

Stojí malý chlapec na ulici a kouří. Přijde k němu paní a povídá: „Copak by ti asi řekl tatínek, kdyby tě viděl kouřit?“
Chlapeček jen odsekne: „A copak by vám řekl manžel, kdyby viděl, že se na ulici bavíte s cizím chlapem?“

„Jirko, proč ten váš pes pořád štěká na auta?“
„Má vztek, že musí běhat pěšky...“

Do čekárny k zvěrolékaři přišel pán s malým jezevčíkem.
Psík se rozhlédl a hned se hrnul k dámě v norkovém kožichu, která tady seděla s naparáděnou kočkou.
Dáma se popuzeně ohradila: „Pane, okamžitě si toho psa zavolejte k sobě. Jsem plná blech!“
Pán starostlivě zavolal: „Bobíku, honem pojď sem, ještě nějakou chytneš!“

Učitel hudby varuje žáka: „Jestli mě budeš dále takhle zlobit, tak namluvím tvé matce, že máš velký talent.“

Promiňte, pane, je to tam bezpečné?

Vedoucí prodejny k nové prodavačce: „Celkem jsem s vámi spokojen, až na jeden nedostatek.“
„A jaký?“
„Když říkáte zákazníkovi cenu, vždycky zčervenáte.“

„Tati, co to bylo ta doba kamenná?“
„No, že všechno bylo z kamene.“
„Opravdu? A to i televizor?“

Bertík vběhne do kuchyně:
„Mami, to zrcadlo v předsíni se mohlo rozbít na padesát kusů.“
„To je dobře, že se nerozbilo.“
„Ono se, mami, rozbilo jenom na tři…“

Přijde pán k holiči a na hlavě má jenom tři vlasy.
„Jeden mi učešte vlevo, druhý vpravo a třetí dozadu!“
Holič opatrně češe a najednou jeden vlas neopatrností vytrhne.
Pán na to nerudně: „No, co se dá dělat. Jeden mi učešte vpravo a jeden vlevo!“
Holič s ještě větší opatrností češe dál a najednou rup – další vlas je venku.
„Už toho česání nechejte,“ rozčílí se pán, „já raději zůstanu rozcuchaný!“

Ušmudlaný, dlouhovlasý mládenec přišel k holiči:
„Udělejte mi nějaký moderní účes!“
Holič se úkosem podíval na mastné a nemyté vlasy: „Doporučuji vám účes A la velbloud.“
„Jak je to?“
„Lebku dohola a palicí dva hrby.“

Kde jsou ti Horáčkovi? Už tu dávno měli být.

Babička na prohlídce u lékaře.
„Není to nic zlého," povídá pan doktor, „jste jenom trochu chudokrevná. Předepíši vám železo."
„Železo? I propána, pane doktore, vždyť já sotva rozžvýkám krajíc chleba."

Mamut prochází hustým pralesem a najednou ho přepadne stádo mladých slonů. Sloni ho ztlučou a odejdou.
Mamut se zdvihne, otřese se a zanadává: „Hloupí skinheadi!"

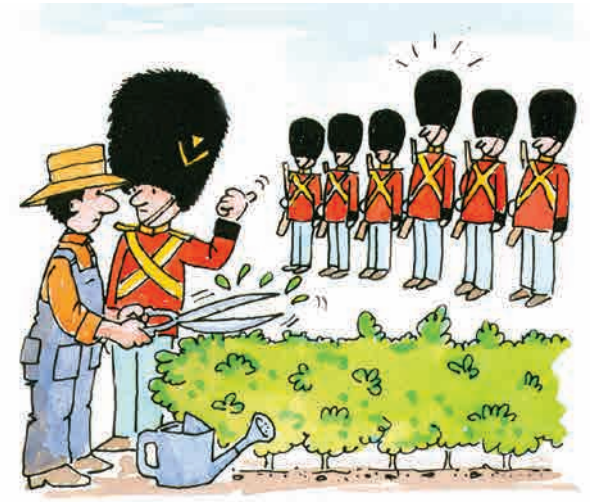
Mladý lékař se ptá staršího kolegy: „Řekněte, co je podle vašeho názoru nejdůležitější v našem povolání?"
„Zjistit, které jídlo má pacient nejraději."
„A proč?"
„Abychom mu ho potom mohli zakázat."

„Viděl jsem běžet zajíce a měl na zádech batoh.“
„To já jsem viděl zajíce letět!“
„A taky měl na zádech batoh?“
„Ne, orla.“

Leží muž s chřipkou v posteli, když vtom někdo zazvoní. Za dveřmi stojí malinká deseticentimetrová smrtka. Jak ji uvidí, zarazí se, ale pak říká: „Ty si jdeš pro mě?“
„Ne, pro křečka.“

„Tak co je nového ve škole?“
„Představ si, tati, že náš nový učitel je závistivý.“
„Proč myslíš?“
„Už mnohokrát, když mě poslal za dveře, řekl: Kdybych tak já byl tvým otcem!“

„A co vy děláte pro životní prostředí?“
„Nezahazuji jízdenky, používám je vícekrát.“

„Vlak má zpoždění už víc než půl hodiny," stěžuje si cestující u výpravčího.
„Buďte klidný, pane, jízdenka platí tři dny."

Na hodině zeměpisu: „Naposledy jsme hovořili o zeměkouli a protinožcích. Tak se teď zeptám třeba tebe, Frantíku. Kdybys začal kopat na našem náměstí a kopal bez přestání stále hlouběji a hlouběji, kam by ses dostal?"
„Do blázince, paní učitelko."

Po odbednění zapomněli tesaři odstřihnout armovací drát, který zůstal trčet ze zdi. Omítkáři zeď omítli, malíři vymalovali – a drát trčel dál. Tak ho lakýrníci natřeli. Přišla kolaudační komise a mrkla na drát.
„Co to je?"
„Věšák," dostal spásný nápad stavbyvedoucí.
„Dobře," povídá kolaudační komise a v zápisu se objevilo: Z předávaných šedesáti bytů je jen jeden opatřen věšákem, v ostatních bytech chybí.

Desetiletý Fanouš přinesl ze školy poznámku: „Vás syn nic neumí!"
Otec chvíli hleděl na poznámku a pak odepsal: „Proto ho posílám do školy!"

„Jak se tak na tebe, Libore, dívám, měl by sis umýt ještě uši."
„Proč? Slyším dobře."

„Tati, už je mně osmnáct. Jsem dost starý na to, abych jezdil naším autem."
„Ty jo, ale auto ne."

Jenda s Ferdou se hádali, kdo má na zahradě pěknější jablka.
Když už to trvalo nějakou chvilku, Ferda se obrátil na podpatku, práskl dveřmi a byl pryč.
Za chvíli se vrátil a Jendovi strčil pod nos jablko:
„Vidíš, vidíš to?“
„To vidím, to je teda pěkný mrzák.“
„Tak vidíš! To je totiž z vaší zahrady.“

Představují se dva kluci:
„Já jsem Pepíček. Ale bez X.“
„Ale tam žádné X není.“
„Vždyť říkám, že bez X!“

Anička povídá Pepíkovi: „Víš, že mě přinesl čáp?“
„To je asi u každého dítěte jinak. Mně maminka povídala, že jsem vypadl tatínkovi z oka.“

Žák ve škole řekl velmi hrubé slovo. Zděšená učitelka mu ihned domlouvá:
„Takhle se nemluví, kdes to, prosím tě, slyšel?“
„U tatínka.“
„Dobře, ale to se prostě neříká. Víš vůbec, co to znamená?“
„Ano,“ zazáří chlapci oči, “že chci nastartovat auto.“

„Proč se smějete? Vždyť taky sušíte prádlo na balkonu.“
„Jistě, ale až po vyprání.“

Jedna žena si postěžovala starému roztržitému vědci, že nemůže mít děti.
„Možná, že to bude dědičné,“ řekl vědec. „A vaše matka děti měla?“

Vojáci poprvé seskakují padákem z letadla.
„Pomozte!“ křičí jeden, „můj padák se neotevřel!“
„No a co má být?“ uklidňuje ho kolemletící kolega, „vždyť je to jen cvičení.“

Silnější vstoupí na pouliční váhu. Místo ručičky, ukazující patřičnou váhu, se však objeví výstražné oznámení: „Ihned sestupte! Vážení se povoluje jen jedné osobě!“

„Paní Mrázková, má vaše Irena vůbec talent na řeči?“
„Na řeči ano, ale s jazyky je to horší.“

Rozmlouvají dva otcové:
„A jak to jde nyní vašemu synovi ve škole?“
„Už je to lepší, ale pořád chodím raději na rodičovské sdružení pod cizím jménem...“

Pacient u psychiatra.
„Trpím rozdvojením osobnosti,“ stěžuje si pacient. „Zdá se mně, že nejsem jen já, ale že jsme dva.“
„Nerozumím,“ říká doktor. „Řekněte to ještě jednou a nehovořte oba najednou.“

Paní učitelka ve škole vysvětluje žákům druhy vět.
„Tak mně řekněte nějakou větu oznamovací.“
„Kůň tahá vůz.“
„Dobře. A jak by zněla tato věta jako tázací?“
„Tahá kůň vůz?“
„Ano. A věta rozkazovací?“
„Vijé.“

Musíme dávat dobrý pozor. Je to nebezpečná čtvrť.

„Děti," upozorňuje učitelka, „dnes večer bude zatmění měsíce. Tento jev můžete vidět velmi zřídka. Věřím, že se všichni budete dívat. Zapamatujte si, že to začne ve dvacet hodin."
„A na kterém programu?" zeptal se jeden žák.

Lékař radí pacientovi:
„Musíte jíst víc ryb. Vaše tělo potřebuje fosfor."
„Ale, pane doktore, já se chci vyléčit a ne po nocích svítit!"

„Co myslíš, co musí člověk udělat, aby se dostal do nebe?" ptá se katecheta.
„Umřít," odpověděl chlapec.
„To je správné. Ale co musí udělat ještě předtím?"
„Zavolat lékaře."

Červená karkulka jde lesem a potká vlka.
„Kam jdeš, Červená karkulko?"
„Za babičkou:"
„A jakou má babička adresu?"
„www.babicka.cz"

Po automobilové havárii leží pacient, zavázaný od hlavy k patě, v nemocnici. Skrz obvazy uviděl službukonajícího lékaře a zeptal se: „Doktore, řekněte mi pravdu, ať je jakkoliv strašná. Je můj automobil silně poškozen?“

„Teda kluci, můj brácha zaběhl na závodech v parku kilometr za minutu!“
„Nepovídej, to by byl světový rekord.“
„To je možné, můj brácha totiž zná v parku všechny zkratky!“

Maminka povídá synovi: „Když si pěkně umyješ mýdlem krk, tak můžeš zítra jet na výlet s klukama.“ „Jo... A co když bude zítra pršet a my na ten výlet nepojedeme? To bych pak musel doma sedět s umytým krkem!“

Ve třídě se ptá učitelka žáků: „Jestlipak víte, který velký muž se narodil v našem městě?“
„Myslím, že žádný. Pokud vím, tak u nás se rodí jen samé malé děti.“

**„Proč nemluvíš s Janou?“ ptá se maminka Evy.
„Protože napsala špatné odpovědi v dějepisném testu.“
„Jen kvůli tomu s ní nemluvíš?“ diví se maminka.
„Dostala jsem kvůli ní pětku! Já jsem totiž od ní ty odpovědi opsala!“**

Dvě malé myši pozorovaly se závistí netopýra a tu se jedna z nich zasnila: „Až vyrostu, taky se dám k parašutistům.“

Na výletě vedoucí zájezdu:
„Tady ten hrad je starý šest set let a tři roky."
„A jak to víte tak přesně?" ptají se obdivně ostatní.
„Tady v průvodci píšou, že hrad je starý šest set let, jenže ta brožurka vyšla už před třemi roky!"

Na táboře se ptá instruktor střelby ze vzduchovky nováčků:
„Jestlipak víte, kluci, proč při míření zavíráme vždy jen jedno oko?"
„Kdybychom zavřeli obě, tak se netrefíme do terče!"

Rybář chytil desetikilovou štiku. Chvíli si ji prohlížel, potom zakroutil hlavou a hodil ji zpátky do vody.
„Člověče, co to děláte?" vyjekl muž stojící opodál.
Rybář mávnul rukou: „Vždyť by mi to stejně nikdo nevěřil!"

Klárčina babička se vrátila od kadeřnice s nakrátko ostříhanými vlasy. Hned se předvedla malé Klárce:
„Že už nevypadám jako babička, viď?"
„No, ani ne. Teď vypadáš spíš jako dědeček."

Po poušti jede muž na velbloudu. Vtom vidí, jak se k němu řítí jiný muž na velbloudu. Zastaví ho a ptá se: „Proč tolik pospícháte, vždyť vám i vašemu velbloudovi musí být hrozné horko!"
„Ale kdepak, když utíkáme, ovívá nás vítr a je nám chladněji," mávne rukou jezdec a uhání dál.
Vtom se jeho velbloud skácí do písku. Muž se k němu skloní: „Chudák, zmrznul."

„Pane, vy jste tak při těle, že byste potřeboval alespoň dvě sedadla," říká uvaděčka v kině.
„Taky jsem si dvě koupil, jenže to druhé je na balkoně. Lístky vedle sebe už neměli."

„Nejhorší výsledky v domácím úkolu z matematiky má Adéla," hlásí paní učitelka na začátku hodiny. „Děvče nešťastné, jak se ti podařilo udělat tolik chyb? To ti s tím doma nikdo nepomohl?"
„Ale pomohl, vždyť jsme na to byli tři – já, tatínek, maminka a brácha."

„Číšníku, brambory vidím, ale kde je ten řízek?" ptá se host v restauraci.
„To musíte odsunout ten plátek citrónu!"

Neviděla jsi někde můj holící strojek?

Tatínek se na svého syna rozzlobil, protože opakovaně přinesl z dějepisu pětku. Přehl ho přes koleno a řemenem ho seřezal.
„Víš, proč jsi takhle dostal?“
„Jo. Protože ty jsi těžká váha a já jenom muší.“

„A čím budeš, až budeš velký?“
„Nejdřív doktorem, to chce máma. Pak advokátem, to chce táta. Nakonec námořníkem – taky si potřebuji udělat nějakou radost.“

V hodině dějepisu dostali žáci za úkol popsat bitvu u Chlumce. Pro žáka Martina Vopičku to byl úkol nad jeho síly, proto napsal do sešitu: Bitvy u Chlumce jsem se pro nemoc nemohl účastnit.

„Tak co tě, Vojto, nejvíce bolí?“
„Břicho, pane doktore.“
„A kde tě to bolí nejvíce?“
„Ve škole.“

Pavel dal mamince k narozeninám úhledný balíček. Když jej rozbalila, užasla: „Nádherné. A kde je druhá rukavice?“
„Mami, za týden máš přece svátek.“

„Mami, proměň mně, prosím tě, desetikorunu.“
„A na co bych ti ji měla proměnit?“
„Třeba na dvacetikorunu.“

„Včera jsem spadl z desetimetrového žebříku,“ vypráví Martin spolužákům.
„A nic se ti nestalo?“
„Ne, já jsem stál na spodní příčce.“

„Pane vrchní, jak staré je to kuře?“
„Promiňte, ke kuřeti podáváme rýži, hranolky nebo bramborový salát, ale v žádném případě životopis!“

„Tondo, proč jsi tak smutný?“
„Protože Jose Kajetán Tyl nebyl český král.“
„Ale přece kvůli tomu nemusíš...“
„Musím. Já jsem to napsal do písemky.“

Mladý komár vyletěl poprvé do světa.
Když se vrátil, ptá se ho táta komár: „Tak jaké to bylo, synku?“
„Nádherné, táto. Všude, kde jsem se objevil, lidé tleskali jak diví.“

„Vojto, zavři dveře, venku prší.“
„A ty myslíš, že když je zavřu, tak přestane?“

Muž jde po ulici a táhne za sebou dlouhý řetěz.
„Proč ten řetěz taháte za sebou?“
„Zkoušel jsem ho tlačit před sebou, ale nešlo to.“

„Petře, tobě už otec nepomáhá s úkoly?“
„Ne.“
„Jak to?“
„Ta poslední pětka z matematiky ho úplně znechutila.“

Rozčílil se bratr na sestru:
„Hele, Heleno, kdy se už konečně naučíš chodit včas?“
„Hele, Vašku, ty chodíš včas vždycky a co z toho máš? Vždycky na mě musíš čekat.“

Básník 7.A třídy vymyslel nedávno tuto báseň: S učitelkou jsme se nepohodli, a hned bylo po pohodlí.

„Splnilo se ti nějaké přání z dětství?“
„Jedno jediné.“
„Jaké?“
„Když mě táta za nějakou lumpárnu tahal za vlasy, přál jsem si být plešatý.“

Stěžuje si učeň kamarádovi:
„Asi budu muset dát výpověď ze zdravotních důvodů.“
„Co blázníš, vždyť jsi zdravý jako ryba!“
„Já jo, ale vždycky, když mě můj mistr vidí při práci, dělá se mu zle...“

„Proč nechodí slon do základní školy?“
„To nevím.“
„Protože neprojde dveřmi.“
„A proč nechodí slon do střední školy?“
„Protože neprojde dveřmi?“
„Ne. Protože nechodil do základní školy.“

Říkal jsem ti, ať na něj neštěkáš.

„Tak co, synu, jak ti dopadly zkoušky?“
„Dobře. Zkušební komisi jsem se tak líbil, že mám přijít ještě jednou.“

Ve škole.
„Co je to s tebou, Petře, že vypadáš neustále ospale?“
„Dříme ve mně talent.“

Kluk běží za pánem a volá:
„Haló, počkejte, vypadla vám peněženka!“
„Jsi hodný, jiný by si ji nechal!“
„Proč? Vždyť je prázdná.“

Stěžuje si paní Nováková panu Novákovi: „Před naším panelákem je tolik bláta, že jsem musela umýt šest cizích chlapců, než jsem našla našeho Pepíka.“

Kája doslat k narozeninám od otce bernardýna.
„Tati a ten pes je pro mě nebo já pro něho?“

„Tento měsíc máme moc velký účet za telefon. Nevíš o tom, Renato, něco?“
„Asi jsme moc telefonovali...“

„Dneska jsme v tělocviku závodili ve skoku do výšky.“
„A jak jsi dopadl?“
„Tvrdě, tati, tvrdě...“

První den na skautském táboře. Večer se objevila hejna komárů a skautíci s nimi sváděli zoufalé boje. Když se úplně setmělo, nenasytný hmyz konečně odletěl. Najednou se objevily svatojánské mušky. Jeden z nejmenších skautů se rozeřval na celý tábor: „Pomóc! Všichni sem, vrátili se s baterkami!“

Přijde blondýna do obchodu s fotoaparáty:
„Ten fotoaparát, co jste mi doporučil, je naprosto k ničemu! Udělal mi třicet šest záběrů pravého oka!“

Dva kluci se koupou v řece.
„Brrr, je to děsně studené, já se koupat nebudu!“ klepe se zimou první.
„Já bych se taky nekoupal, kdyby mi to naši nezakázali,“ říká ten druhý.

„Je to opravdu rybí polévka?“ ujišťuje se host v restauraci.
„Samozřejmě,“ odpovídá číšník. „Sám jsem viděl kuchaře, jak do ní lil vodu z akvária.“

Sejdou se dva rybáři:
„Už jsem ti vyprávěl o té štice, co jsem ulovil minulou neděli?“
„Už třikrát. Jak se jí vede, pořád roste?“

„Tati, proč mají žirafy tak dlouhý krk?“
„Protože se živí listím ze stromů.“
„A proč to listí roste tak vysoko?“
„Aby se žirafy nemusely shýbat.“

Průvodce na horách:
„Jsme na místě, kde se před rokem do této propasti vrhlo děvče.“
Turista na to: „To z deprese?“
„Ne, z Maďarska.“

„A jak ty umýváš své auto?“
„Nejdřív vždycky umyji číslo.“
„Proč zrovna číslo?“
„Abych omylem nemyl cizí auto!“

Chlubí se filatelista v práci:
„Včera jsem koupil známku za rovných pět tisíc korun!“
„Propána, kam až to budete psát?“

„Michale, řekni nám, proč osel žere bodláky?“ ptá se učitel při hodině biologie.
„No... Asi proto, že je osel!“

Hlásím, že cesta proběhla v pořádku.

Chlubí se Martínek ve školce: „My budeme mít doma malého chlapečka!“
„Jak to víš?“
„No přece, když byla v nemocnici maminka, přinesla nám odtamtud malou sestřičku. A teď je v nemocnici tatínek...“

Dva lovce pronásledoval divočák. Jeden z nich v poslední chvíli skočil do jámy, druhý vylezl na strom. Za chvilku se ten první z jámy hbitě vydrápal.
„Nelez ven! Ještě tu může být!“ volá ten druhý.
„Já už tady ale nemůžu zůstat! Tady dole je medvěd!“

„Tak co, jak jsi dopadl u zkoušky?“
„Špatně, propadl jsem. Měl jsem během pěti minut vysvětlit něco, na čem Newton pracoval celý život!“

Jak se říká bumerangu, který se nevrátil?
Klacek.

Ptá se malá myš maminky: „Co je to ten jed na myši?“
„Víš, miláčku, to je moc ošklivé. To je něco jako kočka v prášku!“

„Pane, kolik chcete za toho psa?“
„Deset tisíc.“
„To je dost.“
„Ale je to perfektní hlídač!“
„No jo – hlídač. Ale když vám za něj dám dva tisíce, nic mi nezbude. Co mi pak bude hlídat?“

Povídají si dvě známé:
„Náš soused je hudebně velmi citlivý člověk!“
„Podle čeho tak soudíte?“
„Naše Janička včera večer cvičila na housle a představte si, že on nám rozbil kamenem okno aby ji lépe slyšel!“

Mladá žákyně autoškoly zastavila před křižovatkou a vystoupila z auta. Instruktor žasne:
„Co to děláte?“
„Jdu se podívat za roh, jestli něco nejede...“

„Martine, proč se na mě tak upřeně díváš?“ ptá se nervózně učitelka žáka před zkoušením.
„No, sama jste minule říkala, že máme mít odvahu hledět nepříjemnosti zpříma do očí.“

„Máme velice moudrého psa,“ chlubí se Pepa spolužákovi Lojzovi, „každý den ráno nám nosí noviny z trafiky!“
„No a co... To umí mnoho psů.“
„My ale tomu našemu nedáváme peníze!“

Rybář dlouho nemohl nic chytit, až konečně vytáhl malého kapříka. Prohlédl si ho, vzdychl, pohladil ho, hodil zpátky do vody a řekl: „Hezky se vrať domů, pozdravuj pány rodiče a zítra připlav s nimi.“

U hotelových dveří dohoní turista turistu:
„Jste ubytovaný v tomhle hotelu? Nevíte, spí se tu dobře?“
„Velmi dobře, už půl hodiny zvoním a nikdo neotvírá.“

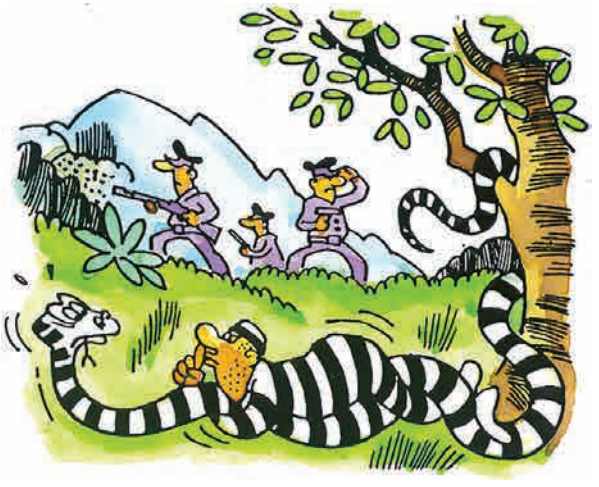
Jirka si sedl v parku na lavičku a vidí, že pán sedící vedle má na každé ruce jedny hodinky. Nedá mu to a zeptá se:
„Proč máte na každé ruce jedny hodinky?“
„Víš, na prvních mi chybí velká ručička a na druhých malá.“

Tati, ještě mi ukaž, jak se brzdí.

V salonu se kovbojové hádají, kdo je lepší střelec. Jeden mladý honák povídá sebevědomě:
„Vidíte tamhletu žárovku?“
Vytáhl pětačtyřicítku a prásk! Žárovka se rozprskla.
Starý kovboj mu poklepe na rameno.
„Teď se koukej!“
Vytáhne bouchačku, zamíří na další žárovku. Prásk! Žárovka zhasne. Zamíří znova. Prásk! A žárovka se znovu rozsvítí.
„To jste celí vy, mladí. Proč všechno hned ničit? Stačí povolit a zase utáhnout!“

Pán přijde do restaurace a objedná si polévku, ve které najde dlouhý, mastný vlas. Okamžitě si zavolá číšníka a povídá: „Pane vrchní, v polívce byl tenhle vlas!“
„Jak je to jenom možné?“ podiví se vrchní. „Celému personálu přece při té úplavici vlasy vypadaly!“

Tomášek přijde domů a maminka spráskne ruce hrůzou: „Jak to, že máš ty nové šaty samou díru?“
„Hráli jsme si na obchod a já byl ementálský sýr!“

„Tati, prosím tě, kup mi nové lyže!“
„Na co nové lyže? Na půdě máš ještě ty staré a od března sis jich ani nevšimnul!“

„Tato čísla jsem přepočítal osmkrát, šéfe.“
„Výborně, je vidět, jak jste důkladný.“
„A tady je, prosím, těch osm výsledků.“

Po ulici jdou dva kluci a snaží se jeden druhého přetrumfnout v rozumech.
„Víš, proč má slon modré oči?“
„To teda nevím.“
„Aby se mohl schovat v borůvkách!“
„Ale já nikdy slona v borůvkách neviděl.“
„Vidíš, jak je dobře zamaskovaný!“

Vstoupí kůň do hospody a objedná si pivo. Hostinský před něj postaví půllitr a řekne: „Dvacet korun!“
Kůň se zarazí, ale pak začne pít.
„Víte,“ osmělí se hostinský, „jste vzácná návštěva, koně k nám do hospody moc nechodí.“
„A divíte se?“ řekne kůň. „Při vašich cenách?“

Rybář na břehu pochybovačně prohlíží špinavou hladinu rybníka. Vtom si všimne o kousek dál druhého rybáře, který sedí u prutu a odevzdaně hledí na splávek.
Přijde k němu a ptá se: „Je v tom rybníku dobrá voda?“
„Výborná. Ryby z ní vůbec nechtějí ven.“

Přijde muž k řediteli cirkusu.
„Umím napodobit ptáka. Angažujete mě?“
„Počkejte, to ale přece není nic tak zvláštního!“
„No když myslíte,“ řekne muž a odletí oknem.

Chovatel holubů hrdě ukazuje přátelům své klece.
„Podařila se mi skvělá věc – zkřížit datla a poštovního holuba!“
„To je zajímavé. Jenže k čemu to bude dobré?“
„No k čemu… Holub přinese dopis a než ho předá, nejdřív pěkně zaklepe na dveře!“

„Prosil bych jídelní lístek, mám strašný hlad,“ žádá host v restauraci.
„Jak si přejete, ale i bez něho vím, že si objednáte svíčkovou.“
„Poslechněte, jak to můžete vědět? Copak jste jasnovidec?“
„Nejsem, my totiž nic jiného nemáme.“

Stěžuje si jeden lord druhému:
„Charlesi, já se dnes strašně nudím.“
„Tak běžte do lesa, příteli. Půjčím vám své psy, jděte si zastřílet!“
Za hodinu se lord vrátí.
„Bylo to skvělé, milý Charlesi. Nemáte ještě nějaké psy?“

Tatínek vleče synka do školy. Ten se brání a brečí, že nechce.
„Kdybys nešel do školy, nebyl bys chytrý,“ domlouvá mu otec.
„Já nechci být inteligentní, já chci být jako ty, tati!“

Mami, máme pro tebe překvapení,
umyly jsme podlahu...

U železničních kolejí odpočívá hlemýždí rodinka. „Děti, neběhejte přes ty koleje!“ volá matka hlemýždice, „za dvě hodiny jede vlak!“

Tři kluci rybaří. První vytáhne z vody holínky, druhý skládací stoličku a třetí hrnec.
„Pánové, jdeme pryč! Tady někdo bydlí!“

„Tomuhle vy říkáte kuře? Vždyť jsem si málem vylomil zuby!“ rozčiluje se host v restauraci. „To se nedivím,“ odtuší číšník. „Tohle kuře totiž pochází z vajíčka natvrdo.“

Auto se pekelnou rychlostí řítí městem. Zastaví ho policista a hubuje: „Pane řidiči, nečetl jste, že je tu omezená rychlost?“
„Jé, vy jste dobrý,“ směje se řidič, „copak se při takové rychlosti dá číst?“

Eskymák čeká na svou přítelkyni, v ruce kytici rampouchů. Pomalu se stmívá a ochlazuje se. On podupává, pak vytáhne teploměr, mrkne na něj a naštvaně řekne: „Ještě chvíli počkám. Jestli nepřijde do čtyřiceti pod nulou, má smůlu.“

Jak pozná Eskymák, že je minus šedesát stupňů?
V zatáčce se mu zlomí pes.

Stěžuje si kamarád kamarádovi:
„Viki, já vůbec nemohu v noci usnout. Pořád se bojím, že je někdo schovaný pod mou postelí. Co mám dělat?“
„Hm, vezmi pilku a uřež posteli nohy.“

„Jak jsi poznal, že patřím do oddílu ochránců přírody?“ diví se Bobr.
„Jednoduše,“ směje se Sova. „Máš přece ostříhané vlasy na ježka!“

Vojta píše domů pohled z lyžařské výpravy: „Mám se dobře, počasí nám přeje, stále mírně sněží, lyžujeme, ale moc se mi po vás stýská – asi tak za dvě stě korun.“

Z kroniky družiny Čápů: Na minulé výpravě byla taková zima, že jsme se ráno museli umývat v rukavicích...

Honza přišel pozdě domů. Otec se rozčiluje: „Kdes byl?“
„V kině.“
„A proč ses mě nedovolil?“
„Já jsem ten film opravdu potřeboval vidět...“

V kině sedí muž se psem – malým jezevčíkem. Jezevčík se skvěle baví. Pořád se směje. Sousedka se otočí k pánovi a říká: „Vy máte ale zvláštního psa, ani se nestačím divit!“
„A víte, že já taky ne? Když jsem mu to četl v knížce, tak ho to moc nebavilo...“

„Když jsem byla v tvém věku, tak mi moje matka nedovolila chodit tak pozdě domů, jako to dovoluji já tobě!“ vyčítá matka dceři.
„To jsi měla ale divnou matku,“ odpoví dcera bez zájmu.
„Ty mlč! Já jsem měla náhodou mnohem lepší matku než máš ty!“

„Co bys dělala, Markétko, kdybys vyhrála tisíc korun?“
„Koupila bych si bílé punčošky, bílé šatičky, bílé botičky, bílý klobouček, bílý kabátek a bílé rukavičky a všechno bych to ušpinila!“

„Jak jste se bavili včera v divadle?“
„Výborně! Ale lidi kolem se pořád rozčilovali.“

Klokaní máma se drbe na kapse a rozčileně napomíná svého potomka ukrytého uvnitř: „Snad jsem ti dost jasně říkala, že si nemáš brát sušenky do postele!“

Policista zastaví na dálnici řidiče za překročení povolené rychlosti. Když mu chce udělit pokutu, řidič se brání: „Ale já jsem se jen snažil udržet bezpečnou vzdálenost mezi mým autem a tím vozem za mnou!“

Mladý muž se řítí se svou tetou v novém autě po dálnici.
„Nejedu moc rychle, teti?“ ptá se.
„To ne, hochu, spíš letíš moc nízko!“

**Přijde chlapík na patentový úřad.
„Chtěl bych dát patentovat zařízení, kterým lze vidět skrz stěnu!“
Úředník vzhlédne od stolu a povídá: „Přišel jste pozdě, okno už je dávno objeveno.“**

Povzdechne si smolař: „Letošní zima se mi opravdu povedla – částečně jsem ji strávil na horách na lyžích a částečně na dlahách v nemocnici.“

**Unavený zlatokop konečně dorazil k potoku, o kterém se říkalo, že je tam zlato. S údivem zjistil, že už tam zlato hledá druhý zlatokop.
„Je to pravda, že je tu plno zlata?“
„Ale vůbec ne! Už třetí týden tady kopu a stále jen diamanty a diamanty!“**

Na policii řinčí telefon.
„Volám od Nováků. Prosím vás, okamžitě sem někoho pošlete. Právě vlezla do bytu kočka!“
„Nedělejte si z nás legraci!“
„Musíte sem někoho poslat. U telefonu Novákovic papoušek!“

Motorkář srazil chodce. Zlomil mu ruku, vymkl kotník a vyrazil dva zuby. Rychle ho zdvíhá ze silnice a radostně mu říká: „Člověče, vy máte štěstí, že je neděle. Ve všední dny tudy jezdím s kamionem.“

Telefonuje kamarád z Novosibirska kamarádovi do Moskvy.
„Tak co, jak tam snášíte ty mrazy – minus čtyřice tři stupňů?“
„Jaké mrazy, tady je minus patnáct stupňů!“
„To není možné. Včera to u nás dávali v televizi... přímo záběr na teploměr na Rudém náměstí a na něm čtyřicet tři stupňů pod nulou.“
„Jo venku... To je možné.“

Jdu prohlédnout nemocnou žirafu.

Dva kamarádi se potkali na autobusové zastávce.
„Dlouho jsem tě neviděl. Už jsi se oženil s tou pěknou blondýnkou?“
„Ještě ne!“
„A na co čekáš?“
„Na autobus.“

Na hodině češtiny se ptá učitel: „Jeníku, co je to bajka?“
„To je... To je... Například, když se spolu baví vůl a osel jako my dva, pane učiteli.“

Na nádraží se rozčiluje cestující na výpravčího: „Ten vlak už má zase zpoždění. Já nevím, na co jsou ty jízdní řády.“
Výpravčí na to: „Milý pane, kdyby nebyly jízdní řády, nikdy byste nepoznal, že má vlak zpoždění!“

Na přeplněném stadionu usedl na tribuně pro čestné hosty do sedadla malý chlapec.
„Jak jsi přišel k té vstupence?“ ptá se ho udivený pořadatel.
„Doma, já jsem starostův syn.“
„A kde je pan otec?“
„Doma, hledá tu vstupenku.“

Potkají se dva spisovatelé.
„Četl jsem váš poslední román. Zajímavý. Kdo vám ho napsal?“
„Jsem potěšen, že se vám líbil. A kdo vám ho četl?“

„Podívej, vloupali se k nám zloději!“
„Nepovídej. A co nám vzali?“
„Nic, ale snědli ty chlebíčky, co jsem včera udělala k večeři, jak si je nechtěl jíst. Co myslíš, zavoláme policii, aby je vypátrali a potrestali?“
„Snědli tvoje chlebíčky, jsou už potrestaní dost!“

Tetička má dva synovce. Tvrdí, že nemá nervy na to, aby snesla oba. Proto zve k sobě na venkov o prázdninách jen jednoho.
Když přijel, zeptala se ho: „Jak jste se dohodli, který z vás pojede?“
„Losovali jsme a já prohrál!“

Pepíček se ptá o mnoho let starší sestry:
„Katko, proč se maluješ?“
„Abych dobře vypadala.“
„A kdy to začne účinkovat?“

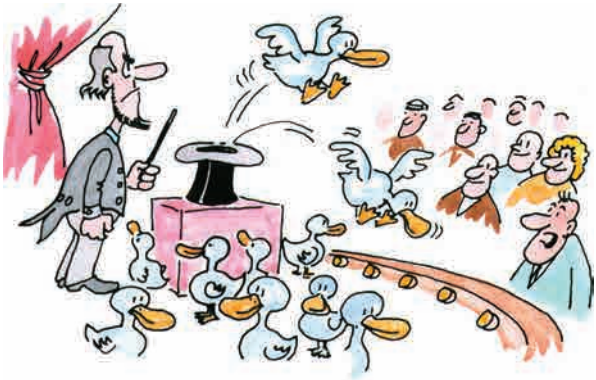
Baví se dva úspěšní podnikatelé, kteří se vypracovali natolik, že si každý mohl koupit hotel.
„Když já jsem začínal, byl jsem odkázán výlučně na svou inteligenci,“ říká jeden z nich.
„Hm, hm,“ odpovídá druhý. „Já jsem začínal taky z ničeho.“

Pan farář byl na návštěvě ve velice zbožné rodině. Při odchodu se loučí se všemi a podá ruku i nejmladšímu synovi. Ten však mlčí. Rodiče syna povzbuzují:
„Tak co se říká?“
„Pán Bůh zaplať, že odcházíte.“

Průvodce vykládá turistům: „V tomto sále se gladiátoři oblékali k boji se lvy.“
Ozve se jedna turistka: „A jak se oblékali?“
„Velmi pomalu, paní, velmi pomalu...“

Arabský šejk pošle studovat svého syna do České republiky. Po týdnu mu od něj přijde dopis: „Milý tatínku, je tu hezky, ale všichni jezdí do školy autobusem, jen já jezdím autem, udělej s tím, prosím tě, něco.“
Otec mu odpověděl: „Milý synu, v dopise je přiložený šek. Kup si taky autobus.“

„Pane doktore, pes mě kousnul do ucha!“
„A vydezinfikoval jste ho?“
„Ne, on stačil utéct.“

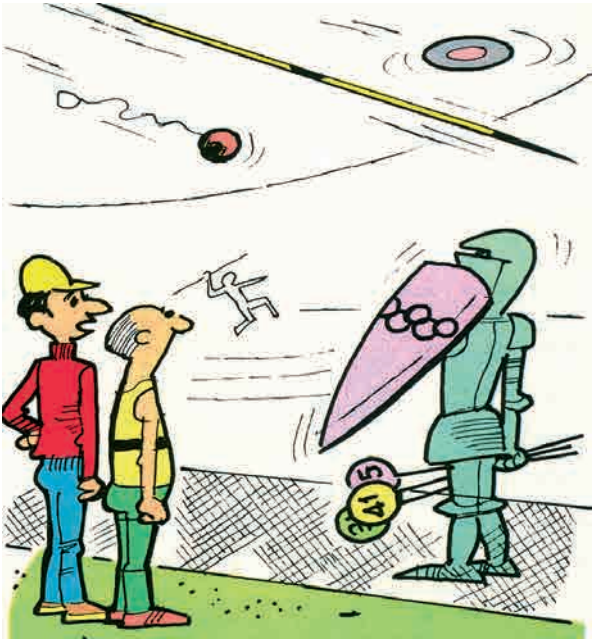
A králíček by nebyl, pane kouzelníku?

Drobné záhady:
Když plavání zeštíhluje, co potom dělají velryby špatně?
Když suprlepidlo slepí všechno dokonale, proč neslepí uzávěr s tubou?
Když člověk na telefonu vytočí nesprávné číslo, proč na druhé straně není nikdy obsazeno?
Když mají kočky rády myši, proč se nevyrábí granule s myší příchutí?
Když se slunečnicový olej vyrábí lisováním slunečnicových semen, z čeho se vyrábí dětský olej?
Když termoska drží v létě chlad a v zimě teplo, podle čeho pozná, že je léto nebo zima?
Když se na teflonu nic nepřichytí, jak se tedy teflon udrží na pánvi?

Číšník přijde k hostovi, který už dojedl, a ptá se ho: „Máte prázdnou sklenici – můžu vám přinést další?“
„A co budu podle vás dělat se dvěma prázdnými sklenicemi?“

Přišel syn za otcem a zeptal se, zdali by teď, když je mu osmnáct, nemohl dostat auto. Otec se zamyslel a řekl: „Když budeš více číst bibli a ostříháš si vlasy, tak je to možné.“
Syn tedy slíbil, ale druhý den přišel znova.
„Tati, před chvílí jsem četl bibli a tam se píše, že Ježíš měl taky dlouhé vlasy.“
„Jo, a všude chodil pěšky...“

„Mami, smím si jít hrát na hřiště?“
„S tou dírou v gatích?“
„Ne, s Evou ze třetího patra.“

Ten dělá rozhodčího už při třetích olympijských hrách.

K lékaři přijde muž. Doktor se ho táže na jméno.
„P–p–p–petr P–p–p–pokorný.“
„Aha, máte potíže s koktáním?“
„Ne, můj otec koktal – a matrikář byl hlupák.“

„Dobrý den, paní Nováková. Jsem ladič pian.“
„Já jsem si ladiče neobjednala.“
„Vy ne, objednali mne vaši sousedé.“

Na zastávce stojí autobus připravený k odjezdu. Běží za ním celý zpocený muž a křičí: „Pane řidiči, zastavte, jinak nestihnu práci!“
Řidič chce odjet, ale cestující ho přesvědčí, aby počkal. Chlapík doběhne k zadním dveřím, naskočí, dveře se zavírají, on si vítězoslavně oddychne a praví: „Revize jízdenek!“

V letadle vládne pohoda. Cestujícím se podává oběd, když tu náhle se letadlo otočí vzhůru nohama. Nastane zmatek, padají talíře, skleničky, tašky, psi. Do toho zmatku vejde vždy usměvavá letuška a s rozkošným úsměvem říká: „Vážení cestující, uklidněte se, prosím. Náš pilot má rýmu a právě si kape do nosu.“

Pán vypráví kamarádovi: „Přes noc jsem zaparkoval auto na ulici. Abych odradil případné zloděje, vyndal jsem autorádio a za oknem nechal nápis: Bez rádia, bez cenností, kufr prázdný. Ráno jsem našel auto s rozbitým oknem a k mému nápisu někdo připsal: „Je to pravda, zkontroloval jsem to.“

„Jirko, proč jsi nakreslil tatínkovi zelené vlasy?“
„Protože nemám plešatou pastelku!“

V kupé ve vlaku.
„Paní, řekněte svému synovi, ať mne přestane napodobovat.“
„Pepíčku, přestaň ze sebe dělat blázna!“

Potkali se dva domorodci v australské buši. Jeden má bouli na hlavě, a proto se ho druhý ptá: „Prosím tě, od čeho máš tu bouli na hlavě?“ „Ale,“ odpoví ten druhý, „udělal jsem si nový bumerang a ten starý jsem zahodil.“

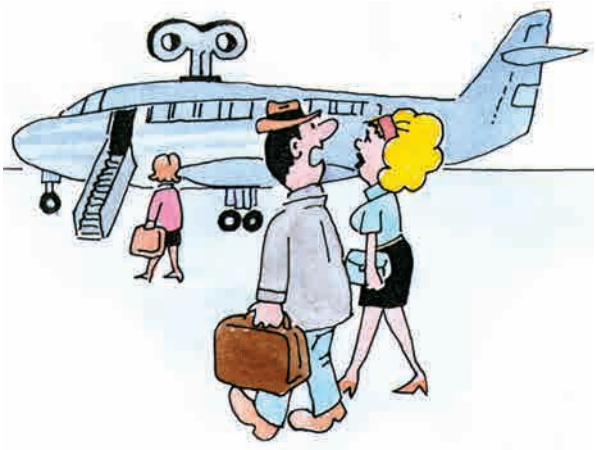
Letí vrána po lese, najednou narazí do stromu, padne na záda a chvíli leží omráčená, pak se zvedne: „Pípí… Kukuku… Huuuuuu… Jak to bylo!“

Jdou dva lední medvědi po poušti a ten jeden říká tomu druhému: „No tady ale muselo být náledí, že to takhle posypali, co?“

Ve škole.
„Pepíčku, kde leží Troja?“
„No přeci mezi dvojou a čtýrou!“

**Paní učitelka napomíná Ferdu:
„No tak, Ferdo, nechej toho opisování. Už potřetí se díváš sousedovi do sešitu!“
„Když on píše hrozně nečitelně a já to napoprvé nemohl přečíst.“**

Matěj přišel do školy a už v šatně ho upozornil spolužák Pepa: „Člověče, jak to chodíš? Vždyť máš každou botu jinou.“
„To nevadí, horší je, že mám doma ještě jeden takový zamotaný pár.“

Nejde mi do hlavy, proč tento let byl tak levný.

Rozzlobený chlapík telefonuje do hydrometeorologické stanice.
„Hlupáci, už týden vynáším v kýblu to vaše polojasno ze sklepa.“

Babička seděla na pláži, kde si její vnouček ve slunečním klobouku a župánku hrál s kyblíčkem a lopatkou a plácal bábovičky. Najednou se objevila obrovská vlna, která zalila pláž a když vtekla zpět do moře, vzala vnoučka s sebou. Babička padla na kolena a začala se modlit: „Ó, Bože, prosím, vrať mi mého vnoučka. Je to tak nevinné stvoření, tak sladký chlapec, tak báječné dítko.“
Jako zázrakem se přihnala další velká vlna a zanechala po sobě vnoučka přesně na původním místě, v župánku a s lopatičkou a kyblíčkem.
Babička obrátila oči k nebesům, rozhodila rukama a říká: „Měl klobouček...“

Nezbedův humor 1

Vydal Časopis Nezbeda a Cvrček, o.p.s., v roce 2016

Divadelní 3242/6, 760 01 Zlín

www.casopisnezbeda.cz

Vydání třetí

Náklad 3000 kusů

ISBN: 978-80-906165-8-5

ISBN: 978-80-906165-8-5

